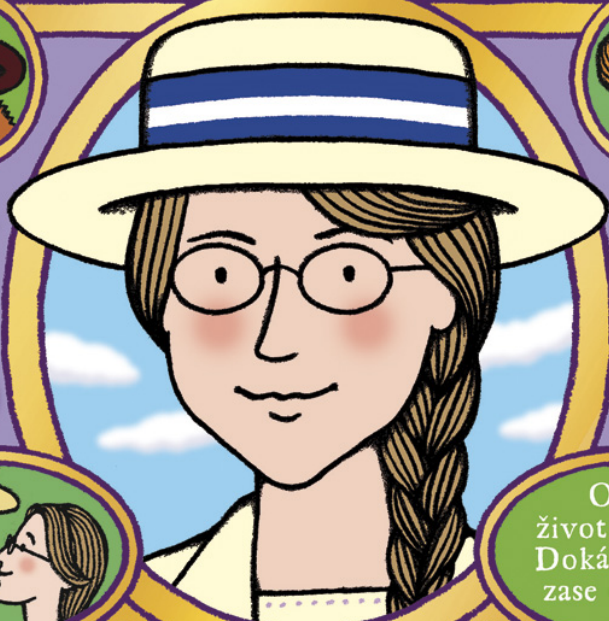

Jacqueline Wilsonová

SLADKÉ - ČASY

VOLEBNÍ
PŘÁVO
PRO ŽENY

Opal
život zhořkl.
Dokáže si ho
zase osladit?

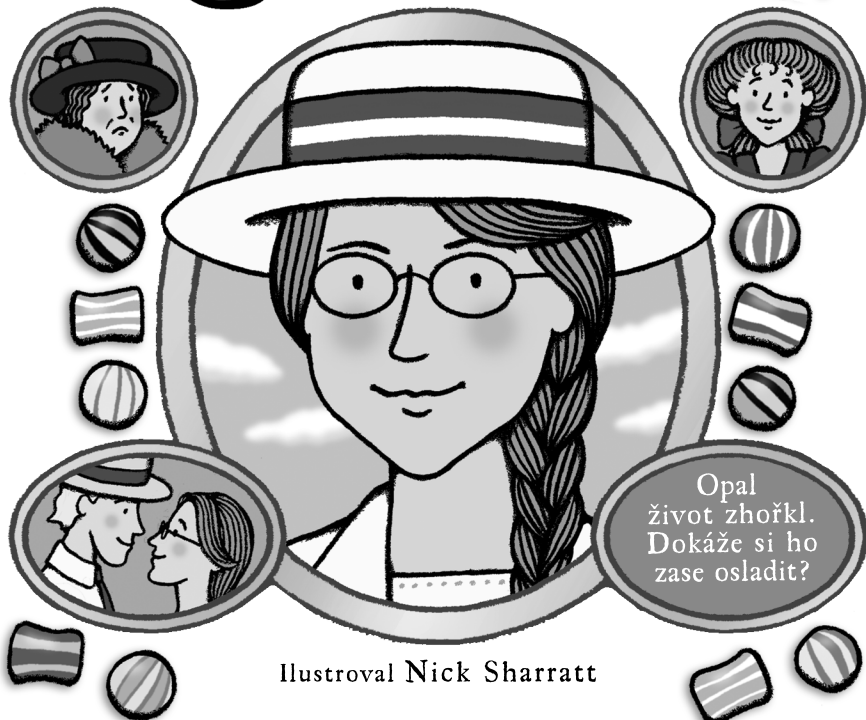
Ilustroval Nick Sharratt

SLADKÉ
ČASY

Jacqueline Wilsonová

SLADKÉ ČASY

Ilustroval Nick Sharratt

Přeložila

Daniela Feltová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Text copyright © 2014 by Jacqueline Wilson

Illustrations copyright © 2014 by Nick Sharratt

All rights reserved.

Z anglického originálu *Opal Plumstead*
(Published by Doubleday, Great Britain, 2014)

přeložila © 2015 Daniela Feltová

Redakce textu: Zuzana Řehořová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky: Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-301-3

*Drahé Trish,
která mi natukala
všech třicet kapitol*

1

„Věříš na duchy?“ zeptala se mě Olivie.
Procházely jsme se po hřbitově, protože jsme chtěly být chvíli samy. Olivie koupila za penci karamely Fairy Glen a už jsme na ně měly obrovskou chuť. Musely jsme však být opatrné. Minulý týden nás slečna Mountbanková načapala, jak cestou ze školy srkáme ledovou tříšť. Udeřila na nás z výšky s tím svým nosem připomínajícím ještě víc než jindy orlí zobák a praštila nás do zad tak prudce, až jsme se obě zakuckaly. Já jsem si polila školní šatovku a Olivie dopadla ještě hůř. Jak se lekla, ledovou tříšť vdechla a nekontrolovatelně se rozkašlala. Teklo jí proudem z očí i z nosu.

„Jak se opovažujete jíst ve školních uniformách, vy darebačky?“ zajechla na nás Mountbanková.

Druhý den jsme byly po škole. Zavřela nás ve třídě a musely jsme krasopisně opisovat větu *Jsem odporně nenasytná a dělám ostudu celé škole*. Olivie to musela napsat dvěstěkrát a já navíc ještě *padesátkrát* – „Protože ty by ses měla chovat ze všech dívek nejlépe, Opal Plumsteadová.“

Byla jsem nejlepší žákyně ze třídy. Nebyla to ale moje vina. Někteří učitelé mě kvůli tomu měli rádi a byla jsem jejich miláček, zatímco jiní, jako třeba Mountbanková, mě nesnášeli. Snažila jsem se získat si oblibu aspoň u svých spolužaček, ale většina mnou pohrdala. Podle nich jsem se měla stydět, že jsem taková šprtka – jenže co jiného čekaly od stipendistky? Dřív jsem dost trpěla samotou. Teď jsem však měla Olivii, která se stala mou nejlepší kamarádkou.

Olivie Brandová přišla do St. Margaret's v loňském školním roce a nezapadla ani do jedné holčičí party. Nebyla dost hezká na to, aby byla oblíbená. Byla tak baculatá, až se jí plizování na školní šatovce rozlézalo. K tomu měla velmi výrazné čelo – vypadala, jako by ji někdo pořád tahal za ten její dlouhý cop. Nebyla z kdovíjak bohaté rodiny. Její otec pracoval jako nákupčí v Beade and Chambers, velkém obchodním domě ve městě. Proto nad ní dcery doktorů a právníků ohrnovaly nos. Vypadala mladší, než ve skutečnosti byla, a ráda hrála dětské hry. Když měla radost, nemotorně poskakovala. Vyspělejší spolužačky, které už měly ženské křivky a pokukovaly po klučích, ji pohrdavě ignorovaly.

Prvních pár dnů bloumala Olivie po škole sama. Nesnažila se mi nabídnout přátelství a já jsem zase na něco takového byla moc hrdá. Vlastně nás dala dohromady Mountbanková. Při pracovní výchově nás přidělila k jednomu válu, abychom spolu upekly rozinkové bochánky. Tak jsme odměřovaly a vážily, a když Olivie neodolala a uždíbla si z našeho přídělů jednu rozinku, chápavě jsem se na ni usmála. Naše bochánky dopadly neslavně – byly nevzhledné a ani moc dobře nechutnaly –, ale z nás se staly nerozlučné kamarádky. Teď jsme chodily po škole zavěšené jedna do druhé, při vyučování jsme si psaly dopisy a odpoledne spolu chodily domů. Olivie dostávala týdenní kapesné, za které si měla kupovat knihy, sešity, stuhy a punčochy, ale ona většinu peněz utratila za bonbony. Byla však přející a vždycky trvala na tom, že se musí se mnou rozdělit, přestože já jsem žádné kapesné nedostávala a nemohla jsem jí to oplatit.

„To nevádí – jsi přece moje nejlepší kamarádka,“ namítala vždycky a dodávala: „Ty půli, já půli do tý tvý papuly.“

Teď třásla sáčkem karamel, jako by to byla tamburína. Obešly jsme kostel a zamířily mezi náhrobky. Já jsem ráda četla všechny ty starodávné nápisy a obdivovala jsem kamenné anděly, ale Olivie byla celá nesvá.

„Tak *věříš* na duchy?“ zeptala se znovu. Polekaně se rozhlížela, až se její pohled zastavil na rozbité hrobce.

„Možná ano,“ odpověděla jsem. „Psst! Třeba je uslyšíme.“

„Duchové přece *nemluví*,“ zahihňala se Olivie nervózně.

„Já myslím, že by mohli, když budeme dávat pozor,“ soudila jsem. „Tak psst! Zkusíme to.“

Teatrálně jsem si dala prst na ústa. Olivie si taky zakryla pusou, aby nevypřskla smíchy. Čekaly jsme.

Na stromě se rozezpíval pták. Opakoval ty samé trylky pořád dokola. Listy tiše ševelily ve vánku. Zdálo se, že slyšet provoz na ulici. Nic víc.

Potom jsme zaslechly tiché zakvílení.

Olivie se zajíkla a chytila mě za ruku. „Slyšelas to?“ zeptala se šeptem.

„*Poslouchej!*“ sykla jsem.

Ticho. Pak se to ozvalo znovu – takové tiché a smutné naříkání.

„Zase! Pojd', Opal, utečeme! Vůbec se mi to nelíbí,“ naléhala Olivie. Vtom si všimla, jak se tvářím. „Tos byla *ty!*“ vykřikla a praštila mě sáčkem s karamelami.

„To víš, že jsem to byla já, ty trdlo!“ přiznala jsem se.

Znovu jsem tiše zakvílela a Olivie si zakryla uši rukama.

„Přestaň! Zní to úplně strašidelně. Přestaň, nebo ti už nedám žádnou karamelu!“

To mě umlčelo. Vyškrábala jsem se nahoru na náhrobek, sedla si na něj a pohupovala nohama.

„No dobře, tak já už to nebudu dělat. Pojd' taky sem,“ vyzvala jsem ji a poklepala na místo vedle sebe.

„Tak *tam* teda nejdu ani náhodou. Nechci sedět přímo nad nějakou mrtvolou,“ zavrtila Olivie rezolutně hlavou.

„Oni snad nic *nedělají*, ne? Vždyť jsou mrtví.“ Znovu jsem pohlédla na rozbitou hrobku a drolicí se kamennou náhrobní deskou. „I když na tamhleten hrob bych si určitě nesedla. Co

kdyby se najednou vysunula kostlivá ruka a čmajzla nám ty karamely?“

„*Přestaň!* Já tě varuju, Opal Plumsteadová. Sním je všechny sama. Koukej!“ Olivie se posadila na písčitou cestičku, rozbalila banánovou karamelu a strčila si ji do pusy. Hned za ní následovala jahodová, abych pochopila, že to myslí vážně.

„Umažeš si šatovku – koukej,“ upozornila jsem ji.

„To je mi fuk,“ řekla s plnou pusou.

„Tak si můžeme sednout na trávu,“ navrhla jsem.

„Copak já můžu vědět, jestli se ty mrtvolky trochu neposunuly *pod trávu*? Je to tu tak zarostlé, že není přesně vidět, kde ty hroby končí.“ Olivie rozbalila další banánovou karamelu. Ty byly moje nejoblíbenější. Někdy byly třeba jen dvě v celém sáčku.

„Pax!“ vykřikla jsem rychle a seskočila z náhrobku. Posadila jsem se vedle ní. Bylo mi jedno, že se umažu – ale věděla jsem, že matce to jedno nebude.

Olivie mě ignorovala. Se špičkou jazyka dychtivě povystrčenou z úst pomalu rozbalovala banánovou karamelu. Přisedla jsem si ještě blíž k ní, zvedla jsem ruce jako psí packy a začala kňučet a rychle dýchat jako pes.

„Tak dobře, ty zvíře jedno nenažrané,“ řekla Olivie a strčila banánovou karamelu do pusy *mně*.

„Díky!“ Převalovala jsem bonbon v puse, až ji zaplnila ta báječná sladká banánová příchutí.

„Ty mě musíš pořád zlobit. Kdybys nebyla moje nejlepší kamarádka, byla bys můj úhlavní nepřítel,“ prohlásila Olivie. „Hlavně už nemluv o duchách.“

„Já na ně stejně nevěřím,“ přiznala jsem se. „Myslím, že když člověk umře, tak už není nic. Prostě jenom hniješ v rakvi.“ Udělala jsem mrtvolný obličej a Olivie mě zase praštila.

„A co na anděly?“ zeptala se. Rozhlédla se po všech těch kamenných sochách kolem nás, stojících na bělostných špičkách s roztaženými křídly, jako by se chystaly vzlétnout. „Já na anděly věřím. Jsou v nebi.“

„Já myslím, že už nevěřím ani na ně,“ odpověděla jsem. „Myslím, že to je všechno jenom finta, jak nás udržet v posluš-

nosti. To nevadí, že je teď tvůj život příšerný, že musíš dřít dvanáct hodin denně v továrně a žít o chlebu se sádlem – až přijdeš do nebe, dostaneš odměnu. Ale co když nebe vůbec neexistuje?“

„Psst! Ty jsi hrozná! Počkej, až tě Pán Bůh potrestá!“ okřikla mě Olivie. Ustrašeně vzhledla, jako by si doopravdy myslela, že se mezi mraky vynoří obrovská pěst a rozdrtí mě.

Spolkla jsem poslední banánovou slinu a toužebně se zahleděla na sáček.

„Chceš ještě?“

„Ano, prosím!“ Zalovila jsem v něm a tentokrát vytáhla jahodovou karamelu. „Ty si nemusíš dělat žádné starosti, Olivie. Jestli nebe *existuje*, tak poletíš rovnou do něj, *frrrnk!*, protože jsi tak hodná.“

„Ty taky,“ řekla Olivie. „Jsi ještě hodnější. Ve škole jsi ve všech předmětech nejlepší.“

„Hm, jenže to je kvůli tomu, že se učím. To ovšem nemá nic společného s tím, jestli jsem nebo nejsem *hodná*. Doma totiž hodná vůbec nejsem. Matka pořád říká, že jsem zlobivá holka.“

„A co děláš?“ zeptala se Olivie se zájmem.

„Nic hrozného – spíš ji zlobím tím, co *říkám*. Jsem totiž úplně jiná než matka a Cassie,“ vysvětlovala jsem. „Vždycky řeknu něco, co matku rozčílí. Vadí jí na mně každá maličkost – a přitom Cassie všechno projde. Když jí to řeknu, vyjede na mě, že na Cassie žárlím a že mám nešťastnou povahu.“

Olivie přehodila bonbon z jedné tváře do druhé. „Já bych ti to vůbec neměla za zlé, kdybys na ni trochu žárlila,“ prohlásila. „Já bych na ni žárlila určitě, kdyby byla moje sestra.“

Když jsem se s Olivíi skamarádila, pozvala jsem ji jednou k nám na návštěvu. Nejspíš čekala, že moje sestra bude mou věrnou kopií, jen trochu starší – že bude hubená, bledá a obyčejná a že bude mít vlasy barvy počurané slámy a malé oválné brýle. Její skutečná podoba jí vyrazila dech: Cassie má dlouhé husté vlnité světlé vlasy, velké hnědé oči, kulaté růžové tváře a ladné křivky. Pořád živě gestikuluje a zvonivě se směje. Olivie seděla u stolu proti ní a byla jejím zjevem tak fascinovaná, že skoro nemohla jíst. Koukala na Cassie, jako kdyby byla

nějaká kabaretní hvězda. Snažila jsem se předstírat, že mi to nevadí. Byla jsem zvyklá, že jsou lidi z Cassie úplně pař. Ale stejně mi to *vadilo*. A dost.

Bolelo mě, že i moje nejlepší kamarádka k ní obdivně vzhlíží. Cassie vypadala tak oslnivě, že si zřejmě nikdo jiný nevšiml, jak hrozně se chová – třeba toho, jak všechno přehrává, jak kulí oči nebo jak si olizuje rty a namotává si na malíček jednu ze svých lokýnek. Jenomže já jsem ji jednou viděla, jak si to všechno nacvičuje před zrcadlem. Prohlížela se ze všech úhlů a dávala si při tom ruku v bok, aby vynikly její křivky.

Nikdo jiný ji taky neviděl po ránu, jak se štrachá z postele a zívá, jak si čichá k punčochám ze včerejška, jestli se už opravdu musejí vyprat, jak strká prst do marmelády, když se matka nekouká. Nikomu nevadilo, jak mluví afektovaně. Ani to, že mluví v jednom kuse jen o sobě a že s ní člověk musí debatovat o tom, jaký šampon by měla používat na ty své nemožně bujné vlasy. Navíc měla hladkou perleťovou pleť. Pořád nás krmila tím, jak na ni gentlemani na ulici obdivně mrkají, když jde domů z práce. Matka ji v tom ještě podporovala. Doteď Cassie večer rozčesávala vlasy sto tahy a dělala jí ovesnou patlanici na tu její úžasnou pleť. Nad těmi poznámkami o gentlemanech sice nespokojeně mlaskala – ale zároveň vypadala, že je na tu pozornost, kterou vzbuzuje její dcera, náramně hrdá.

„Za tebou se prostě musí otočit každý mužský, Cassie,“ říkala jí pyšně, jako by se v těch pohledech zhlížela i ona. „Ale nesmíš se zahodit hned s prvním Tomem, Dickem nebo Harrym, který projde kolem. Ty si zasloužíš někoho daleko lepšího, než nějakého venkovského balíka. Jen dočkej času, drahoušku. Ať tě ani nenapadne na ně mrkat, hihňat se nebo s nimi koketovat. Nemůžeš si teď zkazit pověst, nebo tě nebude nikdo chtít, i kdybys byla sebekrásnější. Musíš se za každých okolností chovat jako mladá dáma.“

„Já na Cassie vůbec nežárlím,“ prohlásila jsem.

To byla samozřejmě lež. Cassie mě hrozně dráždila. Nechtěla jsem být jako ona – tak líná a duchaprázdňá. Knihy vůbec nečetla a nezajímaly ji ani obrazy. Rozhodně jsem jí nezaviděla,

že pracuje v kloboučnictví madam Alouette, kde musí sešívát kluzké hedvábí a satén a dělat pukrleta před nóbl dámami. Ani za nic bych s ní neměnila – ale hluboko v srdci jsem si musela přiznat, že bych ráda *vypadala* jako ona. Nestála jsem o pozornost nějakých hloupých mladíků, stejně jako jsem nestála o to, aby mě matka obletovala. Toužila jsem jen po tom, aby se otec někdy podíval i *na mě* s tím bezmezným obdivem, s jakým se díval na ni. Chudák otec však byl v poslední době tak smutný a zahloubaný do sebe, že se doma nedíval ani na jednu z nás. Chodil se skloněnou hlavou a očima upřenýma k zemi a skoro nemluvil.

„Z Cassie by byl krásný anděl,“ přemýšlela Olivie. „Úplně ji vidím v dlouhých bílých šatech a se svatozáří kolem těch jejích nádherných vlasů.“

„Cassie není žádný anděl,“ ušklíbla jsem se kysele, ale ani já jsem tu představu nedokázala vyhnat z hlavy. Zalovila jsem ve školní brašně a vytáhla skicák. Pustila jsem se do kreslení: udělala jsem Cassie zbožný výraz s doširoka otevřenýma očima a našpuhlenými rty a kolem hlavy jí vytvořila svatozář jako zlatý slamák. Ještě jsem přehnala bohatství jejích vlasů a nechala je spadat až na bosé nohy. Kolem ní jsem namalovala několik mladíků, jak se jí klanějí a líbají jí nohy.

Olivie civěla na obrázek a pak vyprskla smíchy. „Teda Opal, ty jsi číslo. To je celá Cassie. Umíš tak skvěle kreslit.“

„Tak to řekni slečně Reedové,“ ušklíbla jsem se.

Malovala a kreslila jsem moc ráda, ale z výtvarné výchovy jsem měla nejhorší známky. Ve všech ostatních předmětech jsem skoro pokaždé získávala deset bodů z deseti, ale od slečny Reedové jsem dostala v nejlepším případě sedm bodů, a někdy dokonce i nulu. Vůbec se jí nelíbilo, jak kreslím.

„Máš nadání, ale málo píce. Navíc kreslení nebereš vážně. Umění není žádná *legrace*, Opal Plumsteadová,“ říkala mi. Měla něco se zuby, a když člověk stál proti ní, vždycky ho neúmyslně popraskala.

Já jsem umění *brala* vážně, jenom mě vůbec nebavilo kreslit nudné vázy a krabice a větvičky, které aranžovala jako zátiší. Snažila jsem se každý předmět zachytit přesně, ale

moje pero mělo svou vlastní vůli. Udělala jsem věrnou kopii vázy, ale přimalovala jsem exotického džina, který z ní vyskakoval v oblaku kouře. Perfektně jsem zvládla perspektivu krabice, ale pak jsem nakreslila, jak z jejích pečlivě vystínovaných útrob vyčuhují korále a zlaťáky. Podařilo se mi dokonale vystihnout větvičky i jednotlivé listy s žilnatinou, a k nim jsem zase přimalovala malinkatého Jacka, šplhajícího po fazolovém stonku, který jsem nechala vyrůst speciálně pro něj.

„Takovéhle nesmysly mi tu malovat *nebudeš!*“ rozčilovala se slečna Reedová a vždycky mi za to dala špatnou známku. Když jsem nakreslila džina, poslala mě dokonce přímo za ředitelkou, slečnou Laurelovou, protože jsem ho nakreslila jen s bederní rouškou, a to jí připadalo sprosté.

Od slečny Laurelové jsem dostala sáhodlouhé kázání, přestože jí v koutcích úst škubalo, když viděla mou kresbu. „Jsi chytré děvče, Opal, a dá se říct, že i pilné. Tak proč musíš při výtvarné výchově pořád dělat naschvály?“

Chvíli jsem o tom přemýšlela. V ostatních hodinách bylo snadné dělat to, co mám. Bylo to, jako bych měla v hlavě nařízený nějaký mechanický strojek, který si tam tiše tikal. Řešil matematické úlohy o mužích kopajících jámy na poli, při angličtině prováděl větné rozbory a neomylně nacházel řeky a jezera na mapě Afriky. Ale mechanicky *kreslit* jsem prostě nedokázala. V tu chvíli přišel ke slovu můj vlastní mozek a chtěl si prosadit svou. Zvažovala jsem, jestli to mám takhle vysvětlit slečně Laurelové, ale bylo mi jasné, že by to považovala za nepatřičné.

„Promiňte, slečno Laurelová. Moc mě to mrzí,“ řekla jsem místo toho.

Zavrtěla nade mnou hlavou. „Tak přestaň rozčilovat ubohou slečnu Reedovou. Navíc tím škodíš sama sobě, ty hloupé děvče. Pokud se chceš dostat na univerzitu, potřebuješ mít nejlepší známky ze všech předmětů. Připadáš mi jako ambiciózní dívka. Teď máš příležitost se zdokonalit. Nechceš přece skončit jako prodavačka nebo služka. Kdybys na sobě pořádně zapracovala, mohla bys jednou dokonce učit tady na St. Margaret's.“

Být učitelka jako slečna Reedová, slečna Mountbanková

nebo samotná slečna Laurelová? Já jsem *nechtěla* být učitelkou, přestože se všichni zdáli být přesvědčení o tom, že by to pro mě byla ideální kariéra, když jsem se tak dobře učila a při zkouškách dostávala dobré známky.

„Čím bys chtěla být, až vyrosteš, Olivie?“ zeptala jsem se.

Vytáhla si další karamelu a jednu mi hodila. „Mmm, čokoládová! Myslím, že budu mít svůj vlastní obchod s bonbony. Jen si představ, že bys mohla cucat bonbony od rána do večera! Ba ne, vdám se za majitele takového obchodu, abych nemusela stát celý den na nohách a obsluhovat lidi. Budu se povalovat na pohovce s velkou bonboniérkou jako paní domu. A budu mít dvě děti, chlapečka a holčičku, a taky několik služek, aby dělaly všechnu práci za mě, a to bude žůžo.“

„Nevím, jestli bude žůžo, až budeš tlustá jako bečka, když se budeš celé dny takhle cpát bonbonama,“ namítla jsem a zatahala ji za cop.

„Cože?“ znervózněla Olivie. „Myslíš, že už jsem tlustá teď?“

„Tlustá?“ Ve skutečnosti jsem si to *myslela*, ale bylo mi jasné, že jí to říct nemůžu. „To víš, že ne, ty blázínku. Jsi prostě... akorát.“

„Matka říká, že jsem hodně přibrala,“ přiznala Olivie. „Koupila mi na neděli takový hrozný korzet. Je příšerně nepohodlný. Když ho mám na sobě, nemůžu skoro ani mluvit. Trochu mi zmenšuje břicho, ale nad ním a pod ním mi všechno nechutně vylézá. Když jsem si nedávno dala rostbíf s vaječným svítkem, nemohla jsem se pak ani *pohnout*. Musíš taky v neděli nosit korzet, Opal?“

„Já nemám, co by z něj mohlo vylézat – ani nahoře, ani dole,“ vzdychla jsem a pohlédla na svůj plochý hrudník. „Matka mi to pořád vyčítá, jako bych to dělala schválně. V jednom kuse mi předhazuje, že *Cassie* už měla ve čtrnácti ženskou postavu.“

„A *Cassie* nosí korzet?“ zajímala se Olivie.

„Hm, i když ne takový ten *tvrdý*. Nejsou v něm kostice.“ Tajně jsem si ho jednou vyzkoušela, ale vypadala jsem v něm směšně, a navíc mi vadilo, jak je z něj cítit *Cassiina* těžká vůně pudru a pižma.

„Matka říká, že už si musím hlídat postavu. Dokonce mi ani nedovoluje si přidávat. Je tak zlá.“

„Já bych ji hned vyměnila za tu svou,“ řekla jsem.

„Proč musí být s matkami takové trápení?“ povzdychla si Olivie. „To *já* budu na své děti hrozně hodná. Budou moct jíst svoje oblíbená jídla každý den, a vždycky s nášupem, a své holčičce koupím celou rodinu panenek a můj chlapeček zase bude mít pevnost s věží a cínovými vojáčky. Já si s nimi budu od rána do večera hrát a kuchařka nám bude vařit a služka dělat všechny domácí práce.“

„Doufám, že budeš dávat i svým *služkám* jejich oblíbená jídla i s nášupem,“ poznamenala jsem.

Jednou jsem byla u Olivie na návštěvě a všimla jsem si jejich jediné služky, hubené drobné dívenky s neposlušnými vlasy vykukujícími zpod čepce a s temnými kruhy pod očima, které vypadaly jako modřiny. Dala jsem se s ní do řeči. Když nám servírovala sendviče a bochánky, vyptávala jsem se jí, jak se jmenuje a kolik jí je a kdy skončila školu. Nervózně mrkala a svoje odpovědi polohlasně mumlala.

„Jsem Jane, slečno, a je mi třináct a do školy jsem chodila, jen když jsem byla malá, protože jsem doma musela pomáhat mamince s mladšíma sourozencema.“

Šokovalo mě zjištění, že Jane je mladší než my. Chtěla jsem se o ní dozvědět víc, ale Oliviina matka se na nás obě zamračila. Chudince Jane se roztráslý ruce. Sendvič jí málem wypadl z ruky a divže nevyhlila čaj na ubrus. Zamumlala zoufalou omluvu a zmizela z pokoje.

„Jemináčku,“ vzdychla Oliviina matka. „Trochu jsme ji vyvedly z míry.“ Pak povytáhla obočí a řekla mi vyčítavým tónem: „My se obvykle sloužících neptáme na osobní věci, Opal – aspoň ne, když konají svoje povinnosti.“

Cítila jsem, jak mi rudnou tváře. Bála jsem se, že by kvůli mně mohli Jane potrestat. Připadalo mi, že si vůbec neuvědomují, že Jane je děvče jako Olivie nebo já – a přitom se celá rodina mohla zbláznit z jejich dvou páchnoucích kokršpanělů. Mluvili na ně jako na malé děti a hladili je po bříše, až mi z toho bylo stydno.

Když nás vystrčili do salonu, abychom tam hrály karty, Olivie mě objala kolem ramen.

„Matky si nevsímej – dokáže být hrozně úzkoprsá,“ pošeptala mi. „A na Jane je hodná. Trpělivě ji zaškoluje a skoro nikdy se nezlobí, když udělá chybu.“

Premýšlela jsem, jaké to asi je, být Jane. Věděla jsem, že učitelkou být nechci – ale už vůbec jsem nechtěla být služkou.

„Jejdanánku, už tam jsou jen tři karamely,“ vzdychla Olivie.

„Tak si je nech. Jsou přece tvoje,“ řekla jsem, i když jsem tajně doufala, že můj návrh nepřijme.

„Ba ne, jdeme napůl,“ prohlásila Olivie. Jeden bonbon mi podala – zrovna banánový! – a druhý si strčila do pusy. Pak se zakousla do poslední karamely.

„Opatrně! Ať si nevylomíš přední zub. S dírou mezi zuby bys toho svého manžílka neulovila,“ připomněla jsem jí. „Ukaž, já to udělám.“

Pokusila jsem se překousnout lepkavou karamelu napůl a měla jsem větší úspěch než Olivie. Obě jsme spokojeně cucaly.

„A co *tvůj* manžel? Jak bude vypadat?“

„Hm... já myslím, že žádného manžela nechci.“

„Ale *musíš* mít manžela!“

„Nemusím. Řekla bych, že na tom není nic příjemného, obletovat pořád nějakého muže. A vůbec, já se o muže nezajímám,“ řekla jsem povzneseně. Doufala jsem, že to znělo hodně intelektuálsky.

„Počkej, až se zamiluješ,“ zazubila se Olivie.

„Já na lásku nevěřím,“ odpověděla jsem. „Myslím si, že je to jen taková pohádka pro dospělé. Děti věří na pohádky a na Santa Clause – a dospělí zase, že je někde na světě ten pravý nebo ta pravá. Setkáte se a stačí pohled z očí do očí, a je z toho láska jako trám.“

„Ale vždyť to tak je! Ty se určitě taky jednou zamiluješ!“ namítla Olivie. „Podívej se třeba na Romea a Julii. Vidiš? I ten tvůj nudný Shakespeare věřil na pravou lásku.“

O Shakespearovi jsme se učily ve škole, ale četly jsme jen takové vykuchané verze jeho děl, vhodné pro mladé dámy. Já jsem si v knihovně vypůjčila celý svazek Shakespearových

tragédií a hodně pasáží jsem se naučila nazpaměť, protože mi připadaly nádherné. Recitovala jsem je Olivii, když jsem ji chtěla pozlobit.

„Shakespeare psal *poeticky*. Hra *Romeo a Julie* je krásná díky těm veršům. Samotný děj je směšný. Odehraje se to celé během několika dnů – a oni se za tu dobu do sebe zamilují tak vášnivě, že riskují úplně všechno a umřou jeden kvůli druhému,“ řekla jsem pohrdavě.

„Ty si myslíš, že v opravdickém životě se to nemůže stát?“

„Přesně tak.“

„Tak proč je tolik lidí zamilovaných?“

„Protože mladí muži *touží* po mladých ženách,“ odpověděla jsem povzneseně, ale neubránila jsem se zrudnutí.

Neměla jsem nejmenší tušení, co pak mladí muži dělají, když se mladých žen zmocní. Olivie na tom byla stejně. Víím to, protože jsme si o téhle záhadě často šeptaly a hihňaly jsme se tomu. I teď jsme vyprskly smíchy, div nám nezaskočil ten poslední kousíček karamely.

„Ale opravdová láska určitě existuje,“ prohlásila Olivie, když jsme se dost nasmály. „Copak ti nikdy s nikým nebylo úplně nebesky báječně?“

„Ne!“

„Ani s panem učitelem Andrewsem?“ zeptala se Olivie lišácky a začala uhlazovat papírky od karamel.

Byl to náš učitel hudební výchovy. Často nám vyprávěl o vnitřně rozervaných skladatelích a hrál nám ukázky z jejich děl na Edisonově fonografu. Pana učitele Andrewse jsem *měla* moc ráda.

„No vidíš! Vsadím se, že by se ti líbilo, kdyby tě políbil,“ pokračovala Olivie.

To nás zase rozhihňalo.

„Ani náhodou! Ty jeho kníry musí hrozně šimrat,“ bránila jsem se. „A navíc má manželku – viděla jsem ji – a vypadá, že ji má moc rád.“

„Tak vidíš! Manželé se milují, hlupáčku,“ prohlásila Olivie a omotala si oba papírky od karamel kolem malíčku, až z nich vznikly malinkaté pohárky.

„Nejdřív se milují – to je ta touha. Ale časem se sobě navzájem omrzí. Vzpomeň si na naše rodiče, Olivie, na tvoje i na moje.“
Chvilku jsme o tom přemýšlely.

Olivie smutně vzdychla. „No dobře, ale svoje děti budu milovat, i když třeba už nebudu milovat svého muže,“ řekla a dodala: „Připijme si na to.“ Podala mi pohárek z papíru od karamely. Přitukly jsme si s nimi a dělaly, jako že z nich pijeme. Olivie se pak podívala na své kapesní hodinky. „Krutí brko! Koukni se, kolik je hodin! Budeme mít pěkný malér.“

Rychle jsme vyskočily a splašeně se rozběhly k východu ze hřbitova a odtamtud každá do svého domova.

2

Bydlela jsem v domě nazvaném Vila Prvosenka. To jméno sice znělo krásně, ale náš domov byl malý a nehostinný. Byl to jeden z řady devadesáti osmi domů postavených z jasně červených cihel. Na zahradě jsme žádné prvosenky neměli – jen zaprášený živý plot z ptačího zobu, čtvereček trávy a vpředu drobné keře růží. Za domem nebyla vůbec žádná zahrada, pouze šedý dvorek se šňůrou na prádlo a venkovním zácho-dem. Slovo „vila“ v člověku vyvolává představu obrovského prostorného domu, ale ten náš byl pravý opak. Měl dole skromnou vstupní halu, obývací a kuchyň a nahoře dvě ložnice a kumbál.

Otec s matkou měli přední ložnici, Cassie zadní a já ten kumbál. Nebyl o moc větší než skříň, ale mně to nevadilo. Byl to *můj* pokoj a mohla jsem tu mít všechny svoje knihy a na stěny jsem si mohla připevnit obrázky, jaké jsem chtěla. Matce se líbily sentimentální reprodukce dětí s baculatými tvářičkami a zbožným výrazem, svírajících v náručí roztomilé králíčky s velkýma očima. Já jsem ve svém pokojíku měla

reprodukce skutečných uměleckých děl – oduševnělé Madony v pláštích nádherných kobaltově modrých odstínů, chovající bledé Ježíšky.

Když mi bylo devět nebo deset, prožila jsem náboženské zanícení a rozhodla jsem se, že se stanu jeptiškou. Vždycky jsem si sundala tmavý závěs visící v hale a producovala se po domě ve svém „hábitu“, recitovala žalmy a tvářila se co nejzbožněji. Tohle období už jsem měla za sebou a náboženství jsem teď považovala za pouhý mýtus – ačkoli jsem se pořád ještě modlila, když jsem byla zoufalá.

Toužila jsem po opravdovém psacím stole, ale na to byl můj pokojík moc malý. Postel, skříňka s umyvadlem a šatník byly i beztoho nepříjemně namačkané na sebe. Když jsem malovala nebo dělala úkoly, musela jsem se posadit na postel a na klín si položit ták, abych měla nějaký rovný povrch. Jakmile jsem se však zabrala do práce, přestala jsem dávat pozor, a to mívalo katastrofální následky. Ták se převrhl a rozlila se mi voda nebo inkoust. Matka zuřila. Skvrny od inkoustu nechtěly ničím pustit, ať drhla prostěradlo sebevíc.

„Tak prostě budeš spát v černém prostěradle, ty kazisvětě. Nemůžeme si dovolit kupovat ti nové,“ zasyčela na mě.

To mi vůbec nevadilo. Líbilo by se mi i černé povlečení, a třeba i černá tapeta a na černo natřený strop. Měla jsem ráda smuteční výzdobu. Když jsem teď byla starší, začínaly se mi líbit hrůzostrašné romány a *Drákulu* a *Frankensteina* jsem přečetla jedním dechem.

Teď jsem seděla na posteli a snažila se udržet ták na kolenou, jak nejlépe jsem mohla. Usilovně jsem se soustředila a za hodinu se mi podařilo udělat dvě stránky úkolu z algebry i úkol z anglické literatury. Celou druhou hodinu jsem malovala – tentokrát hřbitov. Ke zvláštnímu efektu jsem použila sépiové tóny. Nakreslila jsem, jak kamenní andělé odlétají z náhrobků, zatímco kostlivci vylézají z hrobů a poskakují v trávě.

Slyšela jsem, jak mě matka několikrát volá, ale ignorovala jsem ji tak dlouho, jak to jen šlo.

„*Opal!*“ vykřikla, když vtrhla do mého pokojíku. „Co je s tebou?“

„Promiňte, matko, vy jste mě volala?“ zeptala jsem se s předstíranou nevinností.

„Tys mě moc dobře slyšela, madam!“

„Byla jsem zabraná do malování.“

„A proč *maluješ*? Neměla by sis radši dělat úkoly?“

„Už to mám hotové – podívejte,“ hájila jsem se a ukázala jí sešity.

„V tom případě můžeš jít dolů a pomoci mi s večeří.“

„Já myslím, že dneska ani žádnou večeří nechci,“ řekla jsem po pravdě, protože mi z přemíry karamel bylo trochu nevolno.

„To jsi prostě celá ty. Zase myslíš jenom na sebe. A co my ostatní? To si říkáš naše dcera?“

„A nemůže pro jednou oloupat brambory Cassie?“

„Chudák Cassie má prsty celé rozpíchané od šití. Ta už má dneska poctivý díl pořádné práce za sebou.“

Cassie pracovala jako „praktikantka“ v drahém kloboučnictví ve městě. Na vývěsním štítku nad obchodem bylo kudrlinkovaným písmem napsáno, že se specializují na *nejfajnější módistické zboží z Paříže* – ale nikdo z obchodu v Paříži v životě nebyl. Matka vždycky vyslovovala jméno madam Alouette s náležitou pýchou, ovšem Cassie mi prozradila, že madam Alouette jen mluví před zákazníky s francouzským přízvukem. Vzadu v obchodě to byla obyčejná Alice Higginsová z Walthamstow. Pokud však na ni byl někdo ze zaměstnanců drzý, dokázala být stejně ostrá jako její nůžky.

Na Cassie ale byla mírná, protože to byla její oblíbená učnice. Někdy ji používala jako modelku, aby předvedla nové klobouky zákaznicím.

Když jsem se neochotně vlekla dolů do kuchyně, všimla jsem si, že má Cassie v hlavě hedvábné květiny. Byly tmavofialové s vyšívanými šarlatově červenými středy a tmavozelenými listy. Vypadala opravdu krásně, když je měla takhle zapletené do svých dlouhých zlatorudých vlasů.

„Co si myslíš, že jsi – nějaká družička?“ ušklíbla jsem se a prošla kolem ní ke škopku.

„Z naší Cassie bude nevěsta, a ne družička,“ prohlásila

matka. „Vypadáš jako obrázek, drahoušku. Tos dostala od madam Alouette?“

„To jsou odstřížky z jedné hučky,“ mávla Cassie ledabyle rukou. „Myslíš, že mi sluší, Opal?“

Beze slova jsem povytáhla obočí.

„Můžu ti jich pár dát, jestli chceš,“ nabídla mi s úsměvem.

Obě jsme však dobře věděly, že by ty květiny vypadaly v mých zplihlých myších vlasech směšně.

„No jasně, omotám si je kolem brýlí. Pak budu taky jako obrázek,“ zabrbkala jsem a začala loupat brambory.

„No, no! Nemusíš hned mluvit tímhle tónem. Tvoje sestra ti jen chtěla udělat radost,“ okřikla mě matka. „A dávej pozor, jak to loupeš – vždyť jsi odkrojila skoro půlku brambory. Copak vás v té tvé drahé škole nemůžou naučit nic užitečného? Jenom vám plní hlavy hloupými nápady. Bylo by mnohem lepší, kdyby tam z tebe udělali pořádnou hospodyňku.“

„Já *nechci* být hospodyně,“ procedila jsem stisknutými zuby.

„Hm, však taky s tímhle kyselým výrazem určitě žádného muže neulovíš,“ řekla matka. „A ne že se budeš oddávat nějakému snění, Opal. Nechceš snad skončit jako tvůj otec, že ne?“

Jako by to měli domluvené, v tu chvíli v zámku zarachotil otcův klíč. Poslouchaly jsme, jak se šourá halou, jak zastavuje u věšáku, aby si odložil kabát a klobouk, a pak pokračuje v chůzi směrem do kuchyně.

„Dobrý den, děvčátka moje,“ pozdravil nás tiše.

Vypadal vyčerpaně. Pod očima podlitýma krví měl temné kruhy a v obličejí byl nezdravě bledý. Papírový límeček se mu vzadu nějak rozepnul a trčel v divném úhlu ven. Jeho starý oblek mu už byl příliš velký a visel na něm jako na věšáku. Začal si zouvat boty a mžoural ve světle plynových lamp.

„Dobrý den, otče,“ odpověděla jsem.

„Dobrý den, papá,“ pozdravila Cassie.

Matka ho nepozdravila vůbec. Jenom poklepala na tlustou obálku ležící na rohu kredence.

„Tvoje pošta, Erneste,“ řekla pohrdavě. „Vlaštovky se ti vracejí z teplých krajin domů.“

Hrozně mi vadilo, jak to řekla. A taky se mi nelíbilo, jak otec

objemnou obálku zvedl, na chvíli si ji přitiskl na hrudník a pomalu vyšel z kuchyně. Slyšely jsme ho, jak se ztěžka vleče nahoru do ložnice.

„Nemysli si, že tam zkusneš do půlnoci,“ volala na něj matka. „Za půl hodiny je večere na stole.“

Matka s Cassie na sebe zavrtěly hlavou.

Vrhla jsem na ně vražedný pohled. „Proč se k němu chováte tak hrozně?“ vyjela jsem na ně.

„Nemluv se mnou tímhle tónem,“ zpražila mě matka. „Měla bys mi dávat najevo trochu úcty.“

„Přesně o tom mluvím. Vždyť vy otci nedáváte najevo vůbec žádnou úctu.“

„Byla bych ráda, kdyby ses starala o svoje věci. Ty si myslíš, že víš všechno nejlíp, viď, ty naše studentko?“ zlobila se matka.

Myslela jsem si, že tohle *opravdu* vím nejlíp. Věděla jsem, že otec je velice chytrý muž, mnohem chytřejší než já. Když byl mladý, taky získal stipendium a studoval na Oxfordské univerzitě. V té době se seznámil s matkou. Její rodiče vlastnili malé papírnictví zásobující všechny studenty. Bylo jí teprve šestnáct a nejspíš byla velice přitažlivá. Dnes bylo těžké si to představit, protože hodně ztloustla a stahovala se korzetem tak pevně, až při pohybu celá vrzala. Kdysi světlé vlasy získaly barvu soli a pepře a matka je nosila stažené do pevného uzlíku, takže jí byly vidět všechny vrásky na čele. Přesto jsem i teď mohla vidět, že když byla mladá, mohla mít velký díl z Cassiina kouzla.

Otec se jí chvíli dvořil a krátce nato následovala svatba, s níž nesouhlasili ani jedni rodiče. Cassie a já jsme nikdy v životě neviděly ani jednu babičku nebo dědečka. Otec studium na univerzitě nedokončil. Musel jít učit na základní školu, což se mu vůbec nelíbilo. Býval tichým hloubavým chlapcem a téměř drsným ukřičeným žákům vůbec nerozuměl. A navíc neměl žádnou autoritu. Nakonec z toho tak onemocněl, že musel na nějakou dobu přestat pracovat.

Jak ležel doma v posteli, začal psát – nejprve zmučená osobní vyznání a potom povídky, i když ty byly většinou autobiografické. Pro Cassie a pro mě psal zase pohádky – takové

melancholické příběhy s morální poučkou o malých dětech, které byly neposlušné a následně je postihla nějaká katastrofa nebo dokonce smrt. Cassie se tyhle pohádky nelíbily. Zakrývala si uši rukama a prozpěvovala si la-la-la, aby je neslyšela. Zato já jsem se jich nemohla nabažit a škemrala jsem, aby mi zase četl o tom chlapci, který vběhl do silnice a ušlapali ho koně, nebo o té malé holčičce, co se šla cákat do potoka, spadla do hloubky a utopila se.

„Přestaň dětem číst tyhle morbidní nesmysly!“ kárala ho matka, když ho slyšela.

Možná si ho kdysi vážila, jelikož byl studovaný a měl před sebou nadějně vyhlídky. Teď však pro něj měla jen pohrdání. Bylo to tak nespravedlivé, protože on byl vždycky moc hodný a choval se velice slušně, i když na něj matka třeba křičela. Zkoušel svoje povídky prodat, ale dosud bezúspěšně.

Teď pracoval jako úředník v kanceláři plavebního úřadu v Londýně. Devět hodin denně se hrbil nad psacím stolem a zapisoval údaje do velké účetní knihy, aby splatil naše dluhy. Své povídky psal po večerech. Na prostředníčku pravé ruky se mu udělal velký mozol a kromě toho ho pořád bolela hlava, takže si na ni často dával mokrý studený hadr jako obklad.

Hrozně mi vadilo vidět ho tak sklíčeného. Občas jsem se neubránila přání, aby byl úplně obyčejným otcem, třeba veselým prodávčem s červenými tvářemi, jako byl Oliviin otec, který si pořád něco pohvizdoval a chodil tak energicky, že i jeho boty vyfukávaly do chodníku svou písničku. Pak jsem z toho ale mívala výčitky svědomí a snažila se být ještě víc soucitnou dcerou, přestože jsem občas měla chuť popadnout ho za ramena a pořádně s ním zatřást.

Když byla večeře připravená (brzlík, cibule a šťouchané brambory, odporlivě vyhlížející jídlo, z kterého se mi zvedal žaludek), řekla jsem, že dojdu pro otce.

„Jen běž a trochu ho povzbud', Opal. A přestaň se tvářit tak znechuceně. Já vím, že by sis radši dala pěknou šťavnatou roštěnku, jenže žebráci si moc vybírat nemůžou.“

„Ale proč musíme mít zrovna *brzlík*, mamá?“ ozvala se Cassie a výjimečně na mě spiklenecky mrkla. „Jsou to slizké

a nechutné kravské vnitřnosti! Člověk přežvykuje a přežvykuje a pořád je nemůže spolknout.“

„Vy holky byste měly být vděčné, že se mi podařilo přemluvit řezníka, aby mi nechal ty lacinější kousky,“ řekla matka dotčeně. „Slíbil mi, že mi na víkend schová skopovou hlavu.“

Já i Cassie jsme obě naznačily zvracení a já jsem se rozběhla nahoru za otcem.

Seděl na kraji své postele s odmítnutým rukopisem na klíně. Tvářil se zmateně.

„Nesmíte si to tak brát, otče. Všichni vydavatelé jsou hlupáci. Podle mě jste skvělý spisovatel,“ řekla jsem upřímně.

Neposlouchal mě. Četl dopis.

„To vám napsal ten vydavatel?“ zeptala jsem se. Otec obvykle nedostával dopis, jen proužek papíru s odmítnutím.

Přikývl. Chtěl něco říct, ale jenom zaskřehotal, a tak musel začít znovu. „To je od Majora a Smithfielda,“ zašeptal. Přidržel si dopis před očima, jako by si to znovu ověřoval. „*Líbí se jim to*, Opal! Opravdu se jim to líbí!“

„Ale ... ale stejně vám to vrátí, ne?“

„Jenom na pár drobných oprav. Navrhují trochu pozměnit zápletku a udělat dynamičtější úvodní kapitolu. Ano, tomu rozumím – to bude snadné.“

„A oni píšou, že vám to pak *vydají*?“

„Píšou, že až jim pošlu rukopis zpátky, že to znovu zváží. Říkají to hodně opatrně, ale smysl je tenhle! Ach, Opal, jim se můj román opravdu líbí.“

„Mám z toho takovou radost, otče!“ Vrhla jsem se mu kolem krku a pevně ho objala.

„Kdybys jen věděla, co to pro mě znamená,“ mumlal mi do ucha.

„Já to *vím*, otče. Jsem na vás moc pyšná.“

„Počkej, až to uslyší matka!“ Otec vstal a chytil mě za ruku. „Jdeme jí to říct.“

Ze schodů jsme skoro běželi, jak jsme oba chtěli být v kuchyni první, a cestou jsme do sebe z legrace štouchali a strkali se jako malé děti.

„Matko, matko, hádejte, co se stalo!“ zakřičela jsem z haly.

Ale otec mě jemně odstrčil z cesty a vstoupil do kuchyně jako první. „To je úžasná novinka, Luiso!“ řekl. Skoro nikdy matce neříkal celým jménem – vždycky jí říkal „Lou“ nebo „má drahá“.

„Copak?“ Matka se zastavila v půli cesty ke stolu.

„Copak? Copak? Copak?“ Otec jí vzal z ruky kouřící hrnc s brzlíkem, postavil ho zpátky na sporák – a pak ji zdvihl do náruče! Byl vždycky štíhlý a matka teď byla dost při těle, ale zvedl ji, jako by byla pytel peří, a roztočil ji po kuchyni.

„Dej mě dolů, ty blázne!“ křičela matka. Tváře jí hořely a půlka vlasů se jí svezla na záda, takže najednou jako by omládlá.

I Cassie vykřikla a spráskla nad tím neobvyklým výjevem ruce. „Co je? Co se děje, otče?“

„Vydají mu román!“ zahalekala jsem vítězoslavně.

„Opravdu?“ zajíkla se matka.

„Musím to ještě trošku pozměnit, ale pak ano, opravdu! Tvému beznadějnému Ernestovi se to konečně podařilo!“ řekl otec a políbil ji na špičku nosu.

„Kolik ti zaplatí?“ zajímala se matka.

„Nenapsali mi přesnou sumu. Nevím, kolik se platí za vydání knihy,“ odpověděl otec.

„Charles Dickens vydělal spoustu peněz,“ řekla jsem.

„Hm, jenže já nejsem Dickens,“ namítl otec. „Možná dostanu... pětadvacet zlatých, možná i padesát, pokud se jim to bude líbit! A pak ještě procenta ze zisku, když se kniha bude dobře prodávat.“

„Samozřejmě, že se bude dobře prodávat!“ prohlásila matka, čímž nás všechny překvapila. „Teda Erneste, jsem na tebe tak pyšná!“

Otec ji opatrně postavil na zem a vtiskl jí polibek na rty. V očích měl slzy. Vyměnily jsme si s Cassie udivené pohledy.

„Musíme to pořádně oslavit,“ řekl otec a konečně pustil matku. „Dojdu koupit láhev vína. Budu hned zpátky.“

„Kup šampaňské!“ zavolala za ním matka.

Otec opravdu přinesl láhev šampaňského – a velký balík s vařenou rybou a smaženými bramborami.

„Ale máme brzlík,“ namítla matka chabě.

„Nebudeme jíst kravské vnitřnosti, když máme oslavu,“ prohlásil otec a začal rozdělovat zlatavé jídlo na talíře.

„Teda otče, to je přímo královská hostina,“ rozplývala se Cassie.

Otec otevřel láhev šampaňského a nalil jiskřivý nápoj do čtyř křišťálových skleniček. Byl to svatební dar a ještě nikdy jsme je nepoužili. Na krabici bylo sice napsáno, že jsou to skleničky na sherry, ale to nám bylo jedno.

„Na našeho chytrého otce,“ pronesla jsem přípitek a zdvihla skleničku.

Připili jsme si na jeho úspěch a pochutnali si na báječném jídle. Brzlík zůstal v kastrolu na sporáku. Nikdo z nás nebyl zvyklý na alkohol, tak jsme se za chvíli bouřlivě smáli každé hlouposti a začali jsme podrobně plánovat, jaký život povedeme, až bude otec jednou slavný a bohatý.

„Počkejte, počkejte, ještě se to nestalo,“ mírnil nás otec.

„Ale stane se to, drahoušku, já vím, že se to stane,“ prohlásila matka zaníceně a stiskla mu ruku. „Budeš moct dát výpověď v plavebním úřadu a žít jako gentleman. Budeš prostě pracovat ve své studovně.“

„Ale otec žádnou studovnu nemá,“ připomněla jsem jí.

„Až se přestěhujeme, tak ji mít bude. Jen si představte, že si konečně polepšíme! Pronajmeme si mnohem větší byt – možná jednu z těch přepychových vil s výhledem na park,“ zasnila se matka.

„To těžko, za padesát zlatek,“ brzdil ji otec.

„To bude jen za první román. Napsals jich daleko víc, ne? Třeba ti je teď vydají všechny. Když si pomyslím, cos musel celá ta léta snášet, a přesto jsi vytrval! Bůh ti žehnej, drahoušku,“ řekla matka dojatě.

Otci sklouzla po tváři slza.

„I tobě Bůh žehnej, nejdražší Lou. I Cassie a Opal. Já myslím, že zatím se z Prvosienky stěhovat nebudeme, ale konečně si budeme moct dovolit trochu toho přepychu. Jakmile dostanu šek, vezmu vás všechny ke švadleně, abyste si objednaly krásné nové šaty.“

„Ano, otče, a taky nové boty a rukavice – a možná i můj první klobouk!“ nadchla se Cassie.

„Z modrého hedvábí,“ vydechla matka a zatahala si za hnědou obnošenou sukni.

„Můžu si místo šatů vybrat novou malířskou soupravu?“ zaškemrala jsem. „Tu se čtyřiatřiceti barvami na paletě, co jsem loni o Vánocích viděla v Gamages?“

„Budete si to moct koupit všechno,“ prohlásil otec a rozevřel náruč.

3

Otec se pustil do oprav a přepracování rukopisu hned ten večer. Matka se každou chvíli po špičkách vydala zkontrolovat, jak práce pokračuje. Občerstvovala jeho génia šálky čaje. Připravila dokonce mokrou žínku pro případ, že by ho rozbolela hlava. Lopotili se každý se svým úkolem ještě dlouho potom, co jsme šly já a Cassie spát.

Já jsem byla příliš šťastná na to, abych hned usnula, a Cassie na tom byla stejně. Asi po půlhodině vyklouzla ze svého pokoje a zamířila do mého kumbálku.

„Uhni, Opie,“ řekla a štrachala se ke mně do postele.

„Nemám tu dost místa ani pro sebe, natož ještě pro tebe,“ namítla jsem, ale stejně jsem ji objala, když se vmáčkla vedle mě.

Takhle jsme spolu naposled ležely, když jsme byly malé holky, a bylo to moc příjemné, přestože mě Cassiina záplava vlasů šimrala do nosu a její zaoblené tělo mě dusilo.

„Jen si představ, že našemu tatimu vyjde kniha!“ zamumlala Cassie.

„Já jsem vždycky věděla, že se mu to podaří,“ prohlásila

jsem, což byla bohapustá lež. Vždycky jsem *doufala*, že se to stane, ale připadalo mi to naprosto neuskutečnitelné.

„To nemůžeš myslet vážně, že chceš nějaké nudné barvy místo nových šatů,“ řekla Cassie. „Koukej, otec ti určitě dovolí obojí. Jakou barvu a jaký styl si vybereš?“

„Já nové šaty nechci. Oblečení mě nezajímá.“

To byla další lež. Módu jsem sledovala. Při svých vzácných návštěvách Londýna jsem okouzleně civěla na mladé dámy v puntíkových hedvábných nebo pruhovaných šatech lemovaných krajkou, elegantně klapající vysokými podpatky. Žasla jsem nad barvami jejich kostýmů: něžně šedozelenou, pastelově fialovou či kouřově modrou. Já vězela ve své strohé tmavomodré školní uniformě. Co mě však znepokojovalo, byl spíš střih těch moderních kostýmů. Byly měkké a přiléhavé a zdůrazňovaly poprsí a obepínaly pas. Nedovedla jsem si představit, že bych někdy mohla dorůst do těch správných proporcí, zatímco Cassiina čistě bílá noční košile odhalovala, že ona má ty správné tvary už teď.

„Copak ty nechceš vypadat hezky, Opie?“ podivila se Cassie. Řekla to potichu, ale z jejího hlasu byla stejně slyšet samolibost. Moc dobře věděla, že bych nevypadala hezky ani v těch nejkrásnějších šatech na světě. Část mého já měla sto chutí ji vykopnout z postele – ale bylo tak příjemné, když jsme se choulily jedna k druhé.

„Já nechci vypadat hezky, chci vypadat umělecky,“ prohlásila jsem – a hned jsem dostala nápad. „Možná půjdu do obchodu Liberty v Regent Street. Viděla jsem v novinách jejich inzerát. Prodávají tam dlouhé splývavé šaty z krásných látek.“

„Ale prosím tě, snad bys nenosila *tohle* – vypadala bys divně,“ zhrozila se Cassie.

„Tak si nechám svou šatovku.“

„Já naprosto nechápu, jak ještě můžeš vydržet chodit do školy – a St. Margaret's je ještě ke všemu tak hrůzostrašná škola. Chodí tam samé divné holky a učí tam staré panny. Nechtěla bych tam chodit za nic na světě.“

Cassie by tam ani chodit *nemohla*, protože by neudělala

zkoušky na stipendium, a otec neměl dost peněz na to, aby jí školu platil – vlastně až doteď.

„Ty bys nechtěla, aby ti otec zaplatil nějakou školu?“ zeptala jsem se. „Nebo bys mohla chodit na nějakou vyšší dívčí a naučit se tam vařit a aranžovat květiny a taky jak se oblékat.“

„Co je to za nesmysl? Vařit nechci, kytky dělat umím, a jak se chci oblékat, to vím přece nejlíp sama.“

„Tak chceš zůstat v obchodě madame Alouette?“

„Určitě ne napořád.“ Cassie se v posteli protáhla, až mě málem shodila. „Seznámím se s nějakým fajnovým gentlemanem –“

„A bude muset být tak bohatý a poblázněný, že ti bude všechno trpět,“ řekla jsem.

„Poblázněný ne. Chci někoho, kdo mě zkrotí.“

„Čteš moc zamilovaných románů,“ pokárala jsem ji. „Představuješ si sama sebe, jak ležíš na tygří kožešině jako Elinor Glynnová?“

„No jasně!“ nadchla se. „To by bylo vzrušující.“

„A tvůj snědý mileneček by tě vysadil na svého bílého oře a odvezl si tě do pouště...“

„Ano! Jen pokračuj, Opal, to je nádhera! Vyprávěj to jako příběh.“

Tak jsem vybájila spoustu nesmyslů a Cassie z toho byla úplně unesená. Trochu jsem v tom začala plavat, když došlo na líčení vášnivých objetí, ale Cassie toho o tajemstvích ložnice nevěděla o moc víc než já, i když ze sebe dělala protřelou. Skončily jsme výbuchem smíchu a pak jsme si usnuly v náručí.

Bylo zvláštní být si s Cassie tak blízko, když jindy jsme byly jako pes a kočka. Připadalo mi, jako by někdo celou naši rodinu očaroval. Předtím jsme obvykle snídaly zachmuřené a ve spěchu. Matka, pořád ještě v noční košili, nás hněvivě popoháněla. Chudák otec odcházel z domu dávno před námi – a bez snídaně.

Následující ráno se však od těch dřívějších velmi lišilo. Matka už byla oblečená, jen vlasy měla pořád rozpuštěné, takže vypadala nezvykle mladě, skoro jako holčička. Na otcově místě byly skořápky od vajec, chlebové kůrky a hrneček se zbytkem čaje, a tak bylo jasné, že vstala brzy a připra-

vila mu snídani. Přichystala snídani i mně s Cassie – jen čaj a chleba s máslem, ale trochu nám ho posypala cukrem, což bývala naše pochoutka, když jsme byly malé.

Do školy jsem vyrazila s novou energií. Při dlouhé cestě městem jsem si obvykle vymýšlela nejružnější příběhy, abych se zabavila – většinou trapné fantazie o tom, že patřím do jiné rodiny, kde já jsem ta nejkrásnější a nejoblíbenější sestra. Tentokrát to však nebylo potřeba. Snila jsem o své vlastní rodině.

Na hřišti jsem chytila Olivii a řekla jí vzrušeně: „V životě neuhodneš, co se stalo! Mému otci vyjde kniha! Vážně! Jen si to představ – za pár měsíců přijdeme do knihkupectví nebo do knihovny a uvidíme jeho jméno na obalu nějaké knihy!“

„To je báječné,“ řekla Olivie, ale znělo to spíš zdvořile než nadšeně.

Asi to bylo tím, že ji samotnou knihy moc nezajímaly. To já jsem byla náruživá čtenářka. Jeden den jsem hltala poslední knížku Edith Nesbitové a druhý den jsem se zase snažila prokousat Hardym nebo Wellsem. Olivie o knihy pro dospělé vůbec nejevila zájem a těžké pro ni byly i knihy pro dívky. Měla jsem ji moc ráda a byla jsem šťastná, že mám konečně nejlepší kamarádku, ale občas jsem si tajně přála najít nějakou spřízněnou duši. Představovala jsem si naše diskuze o knihách a o umění a jak si svěřujeme své nápady a myšlenky. Trochu jsem tím lezla sama sobě na nervy, protože jsem moc dobře věděla, že je to jen hloupý sen, stejně směšný, jako jeden z těch Cassiiných pouštních románek.

Jediný, kdo věděl o knihách a umění víc než já, byly učitelky, které jsme měly na angličtinu a na výtvarnou výchovu. Jenže představa, že o umění diskutuji se slečnou Reedovou, byla k smíchu. Možná měla dost vědomostí, ale já jsem naprosto nesouhlasila s jejími názory. Obdivovala zvláště krajinomalby ze sedmnáctého století, které byly samá blátivě hnědá a nudně zelená barva. Myslela si, že všechno, co je dramatické nebo hýří barvami, je vulgární.

Slečnu Petersonovou jsme měly na literaturu, kde jsme se věnovaly hlavně Shakespeareovi. Mně se Shakespeare *líbil*,

jen bylo někdy těžké rozuzlit jeho složité věty a dobrat se jejich smyslu. Pokaždé, když se mi podařilo rozluštit nějakou pasáž, zmocnilo se mě vzrušení – a navíc se mi líbilo, jak všechna ta slova krásně zněla, přestože jsem jim moc nerozuměla. Slečně Petersonové se Shakespeare nejen líbil, ona ho přímo zbožňovala. Předčítala nám z něj poetické pasáže rozechvělým, vášnivým hlasem, který klesal a stoupal, jako kdyby zpívala stupnice, a k tomu divoce rozhazovala rukama, jako by zároveň sama sebe dirigovala. Vždycky jsme se musely kousat zevnitř do tváří a rty držet pevně semknuté, abychom nevyprskly smíchy. S tou bych rozhodně nemohla diskutovat o Julii, Mirandě nebo Rosalindě.

Nakonec jsem o otcově úspěchu řekla té nejméně pravděpodobné osobě – slečně Mountbankové. Při pracovní výchově jsme dělaly pečená jablka s vanilkovým krémem, ale já jsem se nedokázala pořádně soustředit. Krém se mi připálil, protože jsem ho málo míchala, a pak jsem ještě před pečením zapomněla naříznout slupku jablka. To pak v troubě vybuchlo a celou ji pocákalo.

„Ty jsi beznadějný břídil, Opal Plumsteadová! Já jsem ti říkala, že musíš jablko pořádně připravit. Podívej se na tu spoušť, co jsi způsobila. Na co *myslíš*?“

„Promiňte, slečno Mountbanková. Já – já jsem myslela na svého otce, který se včera dozvěděl vzrušující zprávu. Vydají mu román!“ prohlásila jsem.

Na slečnu Mountbankovou to udělalo ještě menší dojem než na Olivii. „Vážně?“ řekla a podala mi hadr a písek na mytí nádobí. „Ty si zase vymýšlíš!“

„Já si nevymýšlím, slečno Mountbanková!“ ohradila jsem se dotčeně.

„Samozřejmě si vymýšlíš,“ vyjela na mě. „V životě jsem neviděla tak vzpurnou dívku, jako jsi ty. A teď sebou pohni. Troubu můžeš umýt hned, jak vychladne. Mezitím za trest umyješ všechny pracovní plochy. Taky po škole napíšeš dvěstěkrát: *Musím dávat pozor.*“

Když jsem to pak dvěstěkrát psala, vůbec jsem na to nedávala pozor. Naopak, moje mysl se zaobírala vymýšlením hroz-

ného mučení Mountbankové. Mlátila jsem ji po hlavě její naběračkou, patlala jsem na ni máslo a nakonec jsem ji upekla v její vlastní troubě. Musela jsem se usmívat, když jsem na to myslela, protože Mountbanková najednou vstala od svého stolu a zamířila ke mně.

„Tady není nic k smíchu, Opal Plumsteadová,“ zasyčela. „Napiš si tu větu ještě stokrát.“

„Tak to je *k pláči*,“ zamumlala jsem.

„Co jsi říkala?“

„Jenom jsem si říkala něco pro sebe, slečno Mountbanková.“

„Myslíš si o sobě, že jsi kdovíco, ty nafoukanče. Jednou se ti to ale pěkně vymstí, jen počkej.“ Mluvila s opravdovou záští. Černé korálky jejích očí se jedovatě leskly a nos připomínal ostrý ptačí zoban. Vypadala jako nějaká čarodějnice ovládající temné síly při proklínání. Bezděky jsem se otrásla, přestože jsem dobře věděla, že je to jen hloupá stará panna, nejhorší učitelka z celé školy.

V hlavě mi hučelo a v očích pánilo, jak se mi do nich draly slzy. Usilovně jsem mrkala, abych se před ní nerozbrečela. Neměla přece nade mnou žádnou skutečnou moc. Co se týkalo pracovního vyučování, nebyla jsem zrovna talentovaná, jenže komu by to vadilo? Nechtěla jsem být kuchařkou. Pochybovala jsem sice, že si někdy budu moct dovolit vlastní kuchařku, ale bylo mi to jedno. Rozhodně jsem však nechtěla strávit život vařením brzlíku. Budu si kupovat hotové jídlo, třeba rybu se smaženými brambory, a jako dezert budu mít bonbony od Fairy Glen. Co na tom, že za chvíli budu tak tlustá, že na mně bude praskat korzet? Stejně ho nebudu chtít nosit. Budu chodit v rozevlátých uměleckých róbách, které skryjí všechny moje špeky, a budu se cítit úplně svobodně.

Ta představa mi tak zlepšila náladu, že jsem bez problémů dopsala dalších sto vět a přinesla to všechno slečně Mountbankové. Zdržela mě dalších pět minut, jak to po mně všechno pečlivě pročítala. Oči jí klouzaly z jedné strany na druhou, jak se snažila najít nějaké nepřeškrtnuté „t“ nebo zapomenutou čárku nad „i“ či nad „a“, aby mě mohla poslat to celé přepsat, ale moje psaní bylo dokonalé.

„No dobře. Tak už běž. Doma tě jistě čekají zajímavé povinnosti. Budeš určitě otci vyměňovat hrot pera za nový a podávat mu pijáky, když z něj teď bude tak slavný spisovatel.“ Dávala si velký pozor, aby bylo slyšet, že to myslí ironicky.

„Přesně tak, slečno Mountbanková,“ přitakala jsem nevzrušeně a odpochoďovala ze třídy, než si stihla vymyslet další záminku, aby mě znovu mohla nechat po škole.

Úplně mě dojalo, když jsem před školou objevila Olivii, jak si tam hází s míčkem na gumiče.

„Teda Olivie, ty tu na mě čekáš!“ vykřikla jsem překvapeně a objala ji. „Vždyť jsem tam byla celou věčnost.“

„To jo,“ přisvědčila a obrátila oči v sloup. „Připadalo mi to jako celý den. Dala ti ta stará čarodějnice psát ještě něco navíc?“

„Ještě sto vět. Nenávidí mě.“

„Ale já tě mám ráda a jsi moje nejlepší kamarádka, tak pojďme do cukrářství, protože mám peníze.“

V cukrářství pana Alistera jsme dlouho vybíraly. Diskutovaly jsme o přednostech hruškových dropsů a anýzových kuliček, ale nakonec jsem Olivii přesvědčila, že nejlepší jsou limetkové dropsy, což jsou jedny z mých nejoblíbenějších bonbonů.

„Amy z *Malých žen* měla průšvih kvůli tomu, že ve škole cucala limetky,“ vzpomněla jsem si. „Ale to bylo nejspíš opravdické ovoce.“

„Nikdy jsem to nečetla.“

„To si *musíš* přečíst. Půjčím ti svou knížku.“ Vždycky jsem Olivii půjčovala nové knížky, ale ona je někdy ani neotevřela.

„A o čem je ta kniha tvého otce?“

Uvědomila jsem si, že vlastně nevím, který román si vydavatelé vybrali. Byl to snad ten o zchudlém studentovi na univerzitě? Ten tlustý spis o tvrdé dřině dělníků v továrně? Nebo moderní pohádka o tom, jak z londýnské zoo utekla zvířata? Četla jsem všechny otcovy rukopisy. Stručně jsem Olivii převyprávěla děj knih. Abych upoutala její pozornost, vyličila jsem to co nejdramatičtěji. Když jsem vykládala poslední příběh, hrála jsem utíkající zvířata, což Olivii tak rozesmálo, že spolkla bonbon a já jsem ji musela bouchat do zad, aby se neudusila.

Doma se z kuchyně linula nádherná sytá vůně. Matka měla ruce až po lokty zabořené do těsta. Mouku měla i na růžových tvářích.

„Dělám masový páj. Ten má otec moc rád,“ řekla.

„Maso!“ vykřikla jsem.

„K řezníkovi naštěstí zase půjdu až příští měsíc, a to už snad otec bude mít ten šek,“ poznamenala matka.

Bylo jasné, že koupila spoustu věcí na dluh. Na stole stála láhev portského, vedle ní nové křišťálové sklenice, prkýnko s nakrájenými sýry a velký hrozen nachově červeného vína.

Cassie utratila ještě víc peněz, které jsme zatím neměli. Přišla domů v nádherných šatech ze zeleného hedvábí, jež dávaly ještě víc vyniknout jejím zlatorudým vlasům.

„Teda Cassie, vypadáš jako obrázek!“ spráskla ruce matka. „Ještě nikdy jsem tě neviděla v tak krásných šatech. Ty musely stát peněz!“

„Nebojte, matko, dostala jsem je za hubičku. O polední přestávce jsem se zastavila ve Fashion Modes, kde zrovna vyprodávali trochu ušpiněné šaty z výlohy. Byly za polovic, přísahám,“ tvrdila Cassie. Šustila v šatech sem a tam po horké kuchyni.

„Ale stejně...,“ namítla matka chabě.

„Sama madam Alouette říkala, že vypadají jako šité na míru. Budu je splácet každý týden, nebojte – a otec mi s tím určitě pomůže.“ Cassie se usmála na svůj odraz v naleštěné pánvi.

I otec hodně utrácel. Přišel domů s plnou náručí dárků. Přinesl velkou kytici růží pro matku, bonboniéru čokoládových fondánů Fairy Glen pro všechny, a překvapivě ještě modrou andulku v kleci.

Všechny jsme nad ptáčkem vypískly. Cassie a já jsme byly nadšené, ovšem matka ani zdaleka ne.

„Co dělá ten pták v mojí kuchyni?“ zeptala se a znělo to zase jako naše stará matka. „Víš, že ptáky nesnáším, Erneste.“

„Já vím, že nemáš ráda holuby, drahoušku, nebo racky, nebo špačky a vrabce – ale tohle je pěvec, Lou. Cestou domů jsem tu andulku uviděl na trhu, a když jsem zaslechl, co ji naučili, věděl jsem, že ji musím mít. Poslouchej. *Poslouchej!*“

Otec sklonil hlavu ke kleci, jako by čekal, že andulka zapěje nějakou operní árii. Pták na bidýlku jen zatřepal křídly, ale zobák měl pořád zavřený.

„To nevádí, otče. Je krásná,“ řekla jsem rychle.

„Já ji naučím zpívat,“ nabídla se Cassie. „Poslouchej, ptáčku. *Chlapec, kterého miluji, je nahoře na galerii...*“

Andulka seskočila z bidýlka a poplašeně se rozhlížela.

„Nejspíš je unavená a má hlad,“ napadlo mě. „Měli bychom jí dát něco k jídlu a pití a nechat ji odpočinout.“

„A my bychom si *taky* měli dát jídlo, když se s tím tady dvě hodiny dřu, abych ti připravila tvou oblíbenou večeři,“ řekla matka pořád ještě trochu podrážděně.

Donesla jsem andulce vodu v mističce a otec vylovil z kapsy krabičku semínek. Začaly jsme s Cassie diskutovat, jaké jí dáme jméno. Já jsem ji chtěla pojmenovat nějak poeticky, aby bylo jasné, že to je okřídlené stvoření – třeba Ariel, Puk, Pavučinka nebo Motýlek.

Cassie posměšně vyprskla a prohlásila: „Je to andulka Anča,“ – a to jméno jí zůstalo.

Anča se pomalu zabydlovala v kleci a matka servírovala svůj masový páj. Ta dobrota tak pohltila všechny naše smysly, že jsme na malého ptáčka skoro zapomněli, ale když jsme se po večeři ještě cpali fondánovými bonbony a hroznovým vínem, Anča najednou zaklonila hlavičku a začala zpívat.

„*Sladké časy!*“ trylkovala úplně zřetelně. „*Sladké časy, sladké časy, sladké časy!*“

„Vidíte?“ řekl otec nadšeně. „Už víte, proč jsem ji musel koupit, děvčata? Konečně jsme se dožili *našich* sladkých časů!“

Všechny tři jsme otce objaly. Anča si celý večer prozpěvovala tu svou jedinou větu, až jí matka přehodila přes klec žinylkový ubrus. Bylo na čase jít spát.

4

Bly to opravdu sladké časy. Otec se vždycky hned po večeri pustil do práce na přepisování románu o fádním životě úředníka plavebního úřadu a spokojeně v tom pokračoval až do půlnoci. Matka byla vzhůru s ním a nosila mu čaj a limonádu a zředěnou whisky, jako by se jeho talent musel neustále zalévat. Po několika probdělých nocích však oba zaspali. Cassie přišla pozdě do práce a já do školy a otec dorazil opravdu hodně pozdě do své kanceláře.

Matka z toho byla nešťastná, zvláště proto, že večer předtím jí otec řekl, že mu dali oficiální výstrahu.

„Řekli mi, že jestli ještě jednou přijdu pozdě, strhnou mi půlku mzdy – a třetí pozdní příchod by znamenal okamžité propuštění.“

„Erneste!“

„Netvař se tak vylekaně, Lou! Už přece to zatracené místo moc dlouho potřebovat nebudu, ne? Málem jsem jim rovnou řekl, ať si ho strčí za klobouk, ale radši jsem držel jazyk za zuby. Počítám ovšem, že pokud vydavatel přijme ještě jeden

román, pak budu moct říct té každodenní drině *adieu* a být svobodným mužem.“

„Samozřejmě, samozřejmě, ale zatím bude lepší zůstat opatrný,“ radila matka, přestože si sama pořídila nový košík na šicí potřeby v japonském stylu. Byl vybavený lepicí páskou, roztríděnými špendlíky a jehlami, malými nůžtičkami s ostřím ve tvaru zahnutého zobáku, třemi klubičky látaací příze a dvaceti barevnými nitěmi. Matka šila nerada a látání ponožek odkládala tak dlouho, až jsme měli na ponožkách a punčochách díry velikosti brambory, ale téhle novince prostě nedokázala odolat. Nejvíc se jí líbily nůžtičky. S úsměvem je otvírala a zavírala jako malé děčko.

Cassie to trochu rozladilo. „*Já* jsem přece švadlena, mami. A profesionální! Proč taky nemůžu mít takovýhle košík?“

„Můžeš si vzít ten můj starý, drahoušku,“ navrhla jí matka.

Cassie nakřenila nos, aby dala najevo, co si o tom nápadu myslí.

„Ty taky dostaneš nový košík, Cassie,“ řekl otec velkoryse. Zalovil v kapse a vytáhl dvě desetišilinkové bankovky. „Tumáte, děvčata – každá jednu.“

„Ale Erneste –,“ zaprotestovala matka.

„Neboj se, Lou. Vezmu si zatím malou půjčku na usnadnění situace, než dostanu zapláceno od vydavatelství.“

„Ale... je to moudré?“

„Drahoušku, nech všechny starosti o finanční záležitosti na mně,“ řekl otec.

Měl teď v rodině nově nabytou autoritu. Dokonce se zdálo, že byl vyšší a chodil rychleji než dřív, ačkoli byl bledý z nevyspaní a měl pod očima temné kruhy.

Druhý den přišla Cassie domů s nádhernou japonskou lakovanou krabičkou na šicí potřeby. Na lesklém černém víku měla složitý vzor ptáků a květin a uvnitř vyndavací patro se srovnanými špulkami nití.

Šití jsem měla ještě méně ráda než matka, ale tuhle krabičku jsem Cassie nepokrytě záviděla. Bylo to o to horší, že si za zbylé drobné koupila ještě plechovou krabičku s dvěma fialovými mýdly. Doma jsme používali štípavé červené karbolové

mýdlo, jehož ošklivý zápach byl cítit z rukou ještě dlouho po umytí.

„To je *moje* osobní mýdlo,“ prohlásila Cassie a přivoněla si ke dvěma pastelově fialovým kostkám. Uložila si je do šuplíku své toaletky a nosila je k laboru. Nikdy si je nezapomněla uklidit, protože nám nevěřila, že je nebudeme používat.

Toužila jsem po své vlastní krabičce a voňavém mýdle. Zůstala jsem však věrná své původní představě. Počkala jsem do soboty a oblékla si své nejlepší nedělní šaty, tmavozelené se zapínáním na černé knoflíčky. Byla jsem v nich hodně bledá a dlouhá sukně už mě škrtila, ale doufala jsem, že aspoň budu vypadat tak o rok o dva starší.

Matce jsem řekla, že budu celý den u Olivie. K té jsem ovšem nešla. Tuhle výpravu jsem chtěla podniknout sama. Rozhodla jsem se totiž, že se vypravím do Londýna.

Dojet tam bylo docela snadné. Zнала jsem otcovu trasu do práce a několikrát jsme se byli s celou rodinou podívat ve West Endu na vánoční výzdobu. Jela jsem místním autobusem do Putney, tam přesedla na čtrnáctku a na Piccadilly Circus na osmdesát jedničku. Sedla jsem si na přední sedadlo v horním patře. Vítr mi čechral vlasy a zezadu mi zase malí kluci dýchali do zátylku, protože chtěli sami sedět na předním sedadle, aby si mohli hrát na řidiče, ale já jsem je nepustila. S vykulenýma očima jsem si prohlížela všechny ty zajímavé budovy. Záviděla jsem otci, že může jezdit na tenhle kouzelný výlet do Londýna každý den, přestože jsem věděla, že dojíždění nesnáší. Neměla jsem přesnou představu, kudy mám jet, a několikrát jsem zpanikařila, jestli autobus jede správně. V Holbornu jsem konečně zahlédla velký obchodní dům Gamages a vystřelila ven z autobusu.

Půl hodiny jsem se bezcílně potloukala po obchodním domě, okouzlená všemi těmi nádhernými věcmi ve vitrínách. Obzvlášť lákavé bylo oddělení s hračkami. Byla jsem samozřejmě už moc velká na hračky a velké francouzské a německé porcelánové panny s nepřijemně povýšeným výrazem se mi nijak zvlášť nelíbily, ale okouzlily mě plyšové hračky, hlavně ta drahá vyčpaná zvířata – opice, kočka, velšteriér a nádherný bílý lední

medvěd s pohyblivýma nohama. Musela jsem si každého z nich aspoň vzít do ruky. Opice v mé ruce ožila a proběhla se, kočka zamňoukala, pes zaštěkal a ledního medvěda jsem vzala na procházku po ledovci – skleněném pultu.

Líbily se mi i miniaturní hračky – hokynářství s malinkými sklenicemi a krabicemi a váhami a farma s titěrnými ovce, kozami a krávami. Nejvíc jsem však obdivovala Noemovu archu. Odklopila jsem její červenou střechu a prohlížela si zvířata ustájená po dvojicích. Ta divočejší s ostrými zuby byla moudře oddělena od malých a bezbranných. Jako dítě jsem po Noemově arše vždycky toužila. Představovala jsem si, jak si ji o deštivém dnu беру do parku a posílám ji na plavbu po rybníčku. Podívala jsem se na cenovku. Bohužel stála třiadvacet šilinků a šest pencí – mnohem víc, než jsem si mohla dovolit. Navíc jsem tu byla kvůli něčemu jinému. Chtěla jsem si koupit sadu malířských potřeb.

Šla jsem se podívat na malířské sady v oddělení s hračkami, ale měli jen malé plechovky s osmi barvami – ty samé, co jsem měla doma.

„Nemáte tu nějakou větší sadu?“ zeptala jsem se mladého prodavače.

„Samozřejmě, madam,“ odpověděl.

Málem jsem se rozesmála jako blázen, protože to bylo poprvé, co mě někdo takhle oslovil. Snažila jsem se zachovat vážnou tvář, když mi vysvětloval, jak se dostanu do oddělení s výtvarnými potřebami.

Ach, tohle oddělení! Byla jsem v sedmém nebi. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybych mezi malířskými stojany, skicáky a velkými krabicemi barev zahlédla anděly, jak tu mávají křídly a prolouvají mezi regály.

Lákaly mě olejové barvy pro opravdové umělce, ale věděla jsem, že matka by jejich zápach v našem malém domě nesnesla. Prohlížela jsem si vodové barvy – nádherné soupravy od firem Landseer a Winsor & Newton. Přejížděla jsem prsty po lakovaných plechovkách, jenže pak můj pohled upoutaly naleštěné mahagonové krabice s mosazným zavíráním. Bylo v nich *třicet šest* kalíšků s barvami, několik kvalitních štětců, sklenice na vodu

a tlustá tuba běloby. Měli tu i sadu za devět šilinků, což bylo přesně tolik, kolik mi zbylo po odečtení šestipence na autobus domů. Připadalo mi to jako znamení. Tu krabici jsem *musela mít*.

Jiný prodavač mi ji pečlivě zabalil. „Je docela těžká, madam. Pokud tu dneska ještě budete nakupovat, můžete využít naši dodávkovou službu.“

„Ne, děkuji. To snadno unesu,“ odpověděla jsem.

Nechtěla jsem tu drahocennou soupravu dát z ruky ani na vteřinu. Zaplatila jsem za ni a teď byla opravdu moje.

Původně jsem se ještě chtěla projít po Londýně a trochu si ho prohlédnout, jenomže sukně mě škrtila ještě víc než předtím a překážela mi v chůzi. Moje nejlepší boty už mi byly trochu malé a nepříjemně mě tlačily do prstů. Měla jsem hlad a žízeň, ale neměla jsem ani na to, abych si v ABC dala čaj a bochánek s rozinkami. Potřebovala jsem si dojít i na záchod, neměla jsem však už ani penci.

Mám-li být upřímná, taky jsem se trochu bála jít příliš daleko. Neměla jsem mapu a v Londýně jsem byla jen pětkrát či šestkrát. Byla jsem si celkem jistá, že bych zabloudila, kdybych se vydala do obchodního domu Liberty, do Národní galerie nebo do zoologické zahrady. Tak jsem se svým drahocenným balíkem pevně přitisknutým k hrudi nasedla na autobus a domů dorazila těsně po obědě.

„Já myslela, že budeš dneska celý den u Olivie,“ divila se matka. „Doufám, že ses u ní naobědvala, protože nezbylo skoro žádné maso. Dala jsem otci jeden plátek navíc, když teď tak tvrdě pracuje. A co to neseš za balík? Ty sis taky koupila krabičku na šicí potřeby?“

„To je malířská sada,“ odpověděla jsem.

„Malířská sada? Ale vždyť už jednu dobrou sadu máš,“ namítla matka. „To je plýtvání otcovými penězi!“

„Když to Opal chce, tak to není žádné plýtvání,“ zastal se mě otec a přendal ze svého talíře na čistý plátek dušeného hovězího a přidal k němu řepu a rajče. „Na, Opal, dej si. Jsou to dobré barvy, drahoušku?“

„Ty nejlepší,“ přikývla jsem. „Úplně nejlepší. Otče, mockrát vám děkuju.“

„Rádo se stalo. Ať se ti s nimi dobře maluje.“

Z vděčnosti jsem svůj první obrázek věnovala jemu. Namalovala jsem ho na krásném trůně v krátkém červeném županu, sytě modrých kalhotách a zelenomodrých tureckých pantoflích. V ruce držel pero a psal do nádherného sešitu. Matku jsem namalovala, jak stojí a vzhlíží k němu na ten jeho vysoký trůn. Ruce měla zbožně sepnuté a oči extaticky obrácené vzhůru. Vypadala trochu směšně, tak jsem ji oblékla do těch vytoužených šatů z modrého hedvábí. Cassie a sebe jsem nakreslila, jak klečíme každá z jedné strany a tváříme se obdivně. Cassie jsem do dlouhých vlasů přimalovala květiny a do ruky jehlu, kterou píchala do neuvěřitelně nazdobeného klobouku na klíně. Sebe jsem zase zachytila, jak kreslím do skicáku zmenšenou verzi otcova portrétu, na němž zmenšená já maluji jeho miniportrét – a nezapomněla jsem ani na novou malířskou sadu. Nad otcovou hlavou se vznášela andulka Anča jako kobaltově modrý Duch Svatý. Nahoru jsem šarlatově červenými písmeny napsala: *Sladké časy*.

Cassie vtrhla do mého pokojíku a zůstala koukat na můj obrázek. „Ty jsi vážně zvláštní, Opal,“ řekla. „A ten klobouk máš špatně. Dneska se už obrovské klobouky s květinami, ovocem a peřím nenosí. Teď jsou šik malé kloboučky, ty trdlo.“

Když jsem však nesměle zaklepala na dveře otcovy ložnice, abych mu své dílo ukázala, byl nadšený.

„Drahoušku, to je vtipné mistrovské dílo. Vystihla jsi naši podobu, a navíc je to skvělý nápad. Máš opravdový talent, Opal. Jsem na tebe pyšný.“

Připadalo mi, jako by mi na zádech rostla modrá andulčí křídla připravená vznést mě ke stropu. Když malba zaschla, otec vzal jednu z matčiných fádnic litografií s kořaty, vyndal ji z rámu a vložil tam místo ní můj obraz *Sladké časy*.

Pak ji šel zavěsit nad krbovou římsu v obýváku.

„Určitě to tam chceš dát, Erneste?“ ujišťovala se matka pochybovačně.

„Samozřejmě! Naše Opal namalovala malé umělecké dílo,“ odpověděl.

„Taky se mi zdá, že to namalovala *dobře*, jen si nejsem jistá

tou kompozicí. Vypadá to jako kopie svatého obrázku.“ Matka ztišila hlas, když to říkala.

„Přesně tak!“ přisvědčil otec. „V tom je právě ten vtíp.“

„Ale nebudou si návštěvy myslet, že je to rouhání?“

„Já doufám, že naopak ocení jeho originalitu.“ Otec opatrně zavěsil očko na zadní straně obrázku na hřebík ve zdi. „Tak! Patří na čestné místo!“

Matka se pořád tvářila pochybovačně, v poslední době se však s otcem nerada hádala. Navíc nemělo cenu hádat se s ním kvůli názoru případných návštěv, protože k nám skoro nikdo *nechodil*. Matka s otcem byli doma nejradši sami. Cassie měla celé hejno kamarádek, ale chodila většinou k nim, nebo se s nimi v neděli odpoledne scházela ve městě. Já zase měla svou jedinou kamarádku, Olivii, a té se mé obrázky líbily.

Otec se vrátil ke své práci. Řekl nám, že už úpravy a přepisy dokončil a že teď rukopis znovu krasopisně přepisuje, aby se nakladatelům dobře četl. Zabralo mu to spoustu dní. Zápěstí mu bolestivě oteklo a prsty měl doruda otlačené od pera, ale nenechal se tím odradit od práce a po úmorné dřině se mu podařilo práci dokončit. Všechny nás svolal, abychom viděly, jak píše slovo *Konec* ozdobené okrasnou kudrlinkou. Z radosti jsme ho objaly.

Matka ráno odnesla vzácný rukopis na poštu a odeslala ho. „Dokonce jsem ho políbila pro štěstí!“ přiznala se.

A pak jsme čekali. A čekali a čekali a čekali. Doufaly jsme, že dají otcí vědět do několika dnů, v nejhorším týdnů. Jak dlouho může trvat přečíst jeden rukopis? Minul další týden a pak další.

„Proboha, snad se ten rukopis neztratil na poště!“ strachovala se Cassie.

„Nemohl se ztratit. Poslala jsem ho jako expres zásilku,“ namítla matka.

„*Napsal* jste tam svou adresu, otče?“ ujišťovala jsem se.

„Samozřejmě ji napsal! Nemluv s otcem jako s bláznem,“ vyjela na mě matka. „Možná mají v nakladatelství moc práce. Musejí číst stovky rukopisů. Prostě je potřeba mít trpělivost.“

„Pokud ovšem...“, ozval se otec. „Pokud se nakonec přece jen nerozhodli, že to nevydají.“

„To neříkej!“ zhrozila se matka a dala mu ruku na ústa, jako by tam ta slova chtěla nacpat zpátky. „To už nikdy neříkej, Erneste. To určitě není pravda. Proboha, to zklamání bych neunesla. Musíme být optimisti. Jsem si jistá, že dopis od vydavatele přijde už zítra ráno, a s ním krásný šek.“

Nic však nepřišlo. Večer se pak otec rozhodl napsat vydavateli dotaz. Seděl nad tím dopisem celé hodiny a usrkoval k tomu whisky s vodou, což dělal v poslední době často.

„Musím zvolit správný tón. Nechtěl bych, aby to vyznělo drze a hádavě,“ uvažoval. „Ovšem na druhou stranu nechci být příliš skromný a ponížený.“

Udělal několik pokusů, ale všechny je roztrhal. Dal si další whisky a pak se plácl do stehna. „Nebudu nic psát! Dojdu si ráno do jejich kanceláře a zeptám se jich na rovinu.“

„Erneste!“ spráskla ruce matka. „Myslíš, že je to rozumné? A jak bys mohl jít do jejich kanceláře v pracovní době? Nechceš přece dostat další výstrahu.“

„Já to nějak vymyslím,“ mávl otec rukou. „Říkala jsi, že mám být optimista, Lou.“

„Erneste!“ opakovala matka, ale bylo v tom víc obdivu než zloby.

Myslela jsem, že za světla a ve střízlivém stavu se k tomu otec neodhodlá. Odpoledne měl zpoždění. Velké zpoždění.

Seděly jsme s matkou a Cassie v kuchyni, civěly jedna na druhou a občas pohlédly na hodiny.

„Otec má zpoždění,“ prolomila Cassie ticho. Řekla to, co bylo všem jasné.

„Možná musel zůstat dlouho v práci, když ráno přišel pozdě,“ napadlo mě.

„On není zlobivé děcko, které musí zůstat po škole,“ zavrčela na mě matka. Neřekla sice *jako ty*, ale bylo jasné, jak to myslela. Přidusila oheň v kamnech, jak nejvíc to šlo. Hovězí pečeně v troubě prskala a plnila kuchyň nádhernou vůní.

„To hovězí bude vysušené a tvrdé jak podrážka, když ho nechám v troubě,“ vzdychla matka. „Přitom bylo tak drahé.“

Mám už u řezníka pěknou sekyru. Nevím, jak to všechno splatíme, pokud otec brzo nedostane ten šek.“

„Mně zase nabídli další šaty z výlohy, tentokrát v nejněžnějším odstínu jahodově růžové,“ ozvala se Cassie. „Já vím, že zrzky by neměly nosit růžovou, ale madam Eva říkala, že mi stejně sluší – a já si to myslím taky. Je to kamarádka madam Alouette, tak mi ty šaty nabízí za poloviční cenu. Byl by to skvělý kup, ale já pořád ještě splácím ty zelené a –“

„Prosím tě, Cassie, copak nedokážeš myslet na nic jiného než na ty svoje pitomé šaty?“ vyjela jsem na ni.

„Přestaňte se hádat, holky – mám nervy nadranc!“ okřikla nás matka. Píchla vidličkou do zelí s mrkví, dusícího se na sporáku. „Tohle se mi zase rozvařilo. A přitom jsem chtěla uvařit něco opravdu vynikajícího. Váš ubohý otec se tak nadřel. Navíc je pořád tak bledý. Potřebuje pořádný kus hovězího, aby nabral síly.“ Znovu pohlédla na hodiny.

„Takovéhle zpoždění ještě nikdy neměl. Opal, vyběhni ven na ulici a podívej se po něm. Zeptej se pánů, co jezdí z Londýna, jestli se nepříhodilo něco s autobusem.“

Vyšla jsem na ulici a zamířila k autobusové zastávce. Počkala jsem deset minut na autobus a pak upřeně sledovala vystupující pány. Silou vůle jsem se snažila jednoho po druhém proměnit ve svého milovaného otce.

„Prosím vás, pane, čekám tu na otce. Má už velké zpoždění. Nestala se náhodou někde nehoda? Nebyla po cestě nějaká výluka?“

Všichni svorně vrtěli hlavami, což mě moc neuklidnilo. Počkala jsem tedy na další autobus a pak ještě na další. Otec pořád nikde. Věděla jsem, že bych měla jít domů, ale nesnesla jsem představu, že bych zase měla sedět s matkou a Cassie v kuchyni. Začala jsem mezi příjezdy autobusů pochodovat sem a tam po ulici, jen abych nějak zaměstnala své nohy, a pokaždé jsem obešla celý blok.

Míjela jsem Park královny Viktorie, kam nás otec s Cassie brával jako malé holky krmit kachny. Na lavičce jsem zahlédla shrbeného muže, který trochu připomínal otce.

Zastavila jsem se a usilovně mrkala. *Byl* to otec. Seděl sám na lavičce a koukal do prázdna.

Cítila jsem, jak se mi rozbušilo srdce. Rozběhla jsem se k němu. Musel slyšet moje kroky na šterkové cestičce, ale neohlédl se. Posadila jsem se vedle něj na lavičku. Pořád zíral před sebe.

„Otče?“ zašeptala jsem.

Cukl sebou a pak se ke mně otočil. „Nazdar, Opal! Co tu děláš?“ zeptal se. Byl bledší než jindy a oči měl podlité krví.

„Měly jsme o vás strach, otče. Už je hrozně pozdě!“ vykřikla jsem.

„Pozdě?“ Otec vytáhl z kapsy vesty kapesní hodinky. „Propána, máš pravdu! Matka si asi říká, kde jsme.“

„Ano, už má večeri dávno hotovou.“ Ztěžka jsem polkla. „A proč tady takhle sedíte? Proč jste nešel rovnou domů?“

„Chtěl jsem se jen trochu projít. Tenhle park jsem měl vždycky moc rád. Vzpomínáš si, jak jste s Cassie byly malé?“

„Hm. Chodili jsme sem a krmili kachny starým chlebem.“

„*Hodně* starým – ale ty sis vždycky kousek kůrky uždíbla,“ vzpomněl si otec. „Říkal jsem ti kachna Jémína, pamatuješ?“

„A já jsem dělala *kač, kač, kač*,“ přikývla jsem.

Oba jsme se zasmáli, ale znělo to nějak divně. Chytila jsem otce za ruku. Přestože byl teplý večer, měl ji ledově chladnou.

„Máte ruce jako rampouchy, otče! Sedíte tu už dlouho?“ zeptala jsem se.

„Asi ano,“ přisvědčil. Snažil se mi opětovat stisk ruky. „Nevtař se tak nešťastně, Opal. Jsem úplně v pořádku.“

„Neříkejte to, otče! Stalo se něco hrozného?“ Už jsem nedokázala chodit kolem horké kaše. „Řekli vám v nakladatelství, že ten váš román nakonec nechtějí?“ Cítila jsem, jak mi po tvářích stékají slzy, protože mi ho bylo tak líto.

„Ale no tak, nesmíš plakat, Opal,“ utěšoval mě otec a pokoušel se mi otřít slzy studenými prsty. „Kdepak, to jsi špatně pochopila. V nakladatelství se jim moje kniha moc líbí. Myslí si, že jí ty opravy prospěly. Plácali mě po zádech a říkali, že jsem chlapík.“

Pohlédla jsem na otce. I on měl v očích slzy, ale úporně se usmíval. „Je to pravda, otče?“ zašeptala jsem.

„Ano! Ano, je to pravda.“

„Tak proč jste nám to nepřiběhl říct domů?“

„Ale drahoušku, teď ze sebe děláš Sherlocka Holmese! Asi jsem potřeboval trochu klidu, abych to všechno vstřebal. V práci jsem se nemohl pořádně soustředit. Bože, to byl den! Nejšťastnější den mého života! Naše Anča má pravdu. *Sladké časy*.“

Chtěla jsem mu věřit, ale choval se tak divně a vypadal unaveně a otrěseně. Byl *opravdu* šťastný?

„A co v práci, otče? Zlobili se, když jste zase přišel pozdě? Vysvětlil jste jim to?“

„Prosím tě! Tyhle otrokáře s ledovým srdcem nikdy žádné vysvětlování nezajímá,“ mávl rukou. „Dali mi další výstrahu. Pokud přijdu třeba jen o minutu pozdě, okamžitě mě prý propustí.“

„Ale to je hrozně nespravedlivé! Co když se porouchá autobus? Nebo onemocníte?“

„Netrap se tím, drahoušku. Vždyť už tam brzo nebudu muset chodit vůbec, ne?“

„Asi – asi ne.“

„No vidíš. Pojď sem, drahé dítě.“ Otec ke mně natáhl ruce a pevně mě objal. „Teď musíš být šťastná.“ Odkášlal si a pokusil se napodobit cvrlikání naší andulky: „*Sladké časy, sladké časy!*“ Vyšlo z toho přiškrcené skřehotání.

„Ale otče!“ Smála jsem se a plakala zároveň.

„Ty moje malá holčičko.“ Otec mě hladil po zádech. „Asi bychom měli jít domů, co myslíš?“

Vstali jsme a chytili se za ruce. Cestou jsem každou chvíli nervózně pohlédla na otce a snažila se uhádnout, co je pravda a co není. Už jsem se ho nedokázala na nic vyptávat. Nikdo přece nechce obviňovat svého otce ze lži.

Jakmile jsme otevřeli dveře, nastal doma velký povyk. Matka s Cassie chtěly vědět, kde jsme byli.

„Udělal jsem si malou procházku, abych si trochu vyčistil hlavu, drahá děvčata,“ vysvětloval otec. „Musím se vám při-

znat, že jsem se zastavil U Černého lva, abych trochu zapil svůj úspěch.“

„Úspěch?“ ujistila se matka.

„Ano, ano, Lou. Můj přepracovaný román se jim líbí. Měli z něj velkou radost.“

„A dali ti konečně ten šek?“ zeptala se matka a zatleskala.

„Ano, dali, Lou.“

„To je báječné! Tak ukaž, drahoušku.“

„Uložil jsem ty peníze na svůj bankovní účet,“ řekl otec.

„Takže můžeme vyrazit na nákupy!“ zaradovala se Cassie.

„Můžu si koupit ty krásné růžové šaty, otče? Já vím, že růžová je na rudovlásce trochu překvapující barva, ale opravdu mi sluší.“

„O tom vůbec nepochybuji, miláčku, ale raději chvílu počkáme, až se to v bance vyřídí. Bude to jen pár dnů – a pak si můžeme užívat nakupování podle libosti.“

„Vy jste ten nejlepší otec na světě!“ radovala se Cassie.

„A taky nejlepší manžel,“ přidala se matka. „A teď se posaď, drahoušku. Musíš umírat hlady. Přidělám trochu omáčky k tomu vysušenému masu. A obávám se, že brambory už budou taky pečené až moc.“

„Já je mám rád křupavé – to je nejlepší,“ řekl otec.

Došel ke kleci s andulkou a zamlaskal na ni. „Zazpívej nám, ptáčku,“ vyzval ji. „*Sladké časy, sladké časy!*“

Anča poslušně zazpívala a my jsme se všichni rozesmáli.

Ten večer jsme slavili. Jedla jsem a pila víno s vodou, ale celou dobu se mi svíral žaludek. V noci jsem pak nemohla usnout. Ležela jsem jako prkno na své úzké posteli v kumbálku a připadalo mi, jako by na mě stěny a strop padaly. Od vedle jsem slyšela chrápat Cassie. Vždycky mě překvapovalo, jak tahle půvabná dívka může v noci chrápat jako prase. Po chvílce jsem zaslechla, jak se otevřely dveře, a pak našlapování bosých nohou po chodbě.

Věděla jsem, že to je otec. Slyšela jsem, jak sešel dolů, a potom tiché bouchnutí bot, které spadly na koberec. Nesl si snad s sebou oblečení? Oblékal se teď? Představovala jsem si, jak vklouzl do své bílé pracovní košile se smutným papírovým

límcem a do obnošeného saka a jak si kolem krku omotává pletenou šálu. Tuhle šálu jsem mu upletla k loňským Váno-
cům. Nebyla jsem ale bohužel tak šikovná jako Cassie. Oka
byla nerovnoměrná – někde hodně utažená a jinde zase příliš
volná, takže nebyla rovná. Přestože jsem si dávala velký
pozor, několik ok mi uteklo. Byla ostudná, ale otec tvrdil, že
se mu moc líbí, a nosil ji dokonce, i když bylo teplo.

Mířil teď s šálou kolem krku a kloboukem na hlavě k vcho-
dovým dveřím? Chtěl od nás utéct?

Vyděšeně jsem se posadila. Doběhla jsem ke dveřím
a napjatě poslouchala. Slyšela jsem zdola tiché pohyby,
pomalé a pravidelné. Znělo to, jako by otec pochodoval sem
a tam a něco si rozmýšlel.

Čekala jsem, připravená vyběhnout, kdybych zaslechla
klapnutí zámku nebo zaskřípání vchodových dveří. Dlouho
bylo ticho a pak znovu zavrzaly schody. Kroky se vracely
chodbou. Dveře ložnice se zavřely.

Nemohla jsem se uklidnit. Čekala jsem a čekala a vrtalo mi
hlavou, jestli je otec skutečně zpátky v posteli vedle matky.
Nakonec jsem se sama odplížila chodbou k jejich dveřím
a poslouchala. Zevnitř se ozývalo matčino chrápání, které
znělo stejně jako Cassiino, ale otce jsem vůbec neslyšela.

Vzala jsem za kliku a pootevřela dveře na pár centimetrů.
Nakoukla jsem dovnitř. Byla tam tma, ale rozeznala jsem dvě
hlavy na polštářích.

Měla jsem náhlé nutkání rozběhnout se k té posteli
a vmáčknout se mezi ně, jako kdybych byla dvou nebo tříleté
škvrně, a ne čtrnáctiletá dívka. Samozřejmě jsem odolala.
Celá roztřesená jsem se vydala zpátky do své postele.

5

Následující dny byly hodně zvláštní. Otec chodil do kanceláře jako obvykle a vracel se také v obvyklou dobu, ale po večeri už neodcházel do svého pokoje, aby pokračoval v psaní. Seděl s námi v obývací místnosti. Měla jsem pocit, že se nemůžu odkrást do svého pokoje jako jindy. Musela jsem na něj dávat pozor.

Matka listovala ve svých časopisech pro ženy a Cassie si vyráběla drobné ozdůbky. Já jsem si dělala úkoly a kreslila jsem. Matka by mi v obývací místnosti nedovolila malovat, abych nevylila vodu na perský koberec. Byl to náš jediný koberec – ve všech ostatních místnostech jsme měli obyčejné linoleum. Matka teď ovšem plánovala, že náš dům dá trochu do pořádku. Začala si z časopisů vystřihovat všechno možné – povlečení na postele, stínítka na lampy, velké pohovky a nejruznější vybavení domácnosti. Otci by muselo vyjít padesát knih, aby uspokojil všechny matčiny sny.

Nechal si ukázat všechny ty obrázky a vyslechl její přání a názory, které ze sebe chrlila skoro bez nadechnutí. Přikyvoval a mumlal odpovědi ve správných chvílích, ale mně bylo

jasné, že ji pořádně nevnímá. Stejně nepřítomně poslouchal Cassie, když mu do nejmenších podrobností vykládala o šatech svých snů.

„Budeš v nich vypadat jako obrázek, drahoušku,“ řekl jí několikrát, ale jsem si jistá, že kdyby mu Cassie sdělila, že si vezme pytel od brambor a na hlavu si dá talíř s treskou, zamumlal by to samé.

Trpělivě je přesvědčoval, aby s tím nakupováním ještě nějaký čas počkaly. V pátek přišel domů hodně pozdě, ale zase obložený balíčky. Přinesl další bonboniéru Fairy Glen s fondánovými bonbony, velkou kyticí pestrobarevných aster a jirín, krabici dortíků, papírovou tašku plnou jahod, čerstvou smetanu a láhev portského. Sám už musel mít něco vypito, protože byl v obličejí skoro stejně brunátný jako to víno. Všechny dárky byly trochu pomačkané: fondánové bonbony se vykutálely ze svých voskovaných košíčků, květinám opadlo pár okvětních lístků, dortíky se srazily dohromady, jahody prosakovaly skrz papírovou tašku a smetana byla vybryndaná z láhve.

Dřív by ho matka byla vyplísnila, že to nesl tak neopatrně, ale teď ho láskyplně přivítala a hned běžela bonbony přerovnat, květiny dala do vázy, dortíky naskládala na ozdobný podnos, jahody nasypala do nejlepší mísy z modrého skla, smetanu přelila do džbánu a otci nalila sklenici portského, to všechno za obdivného áchání.

„Už ti ten šek proplatili, můj nejdražší?“ zeptala se ho.

„Jé, otče, můžu si koupit ty růžové šaty?“ vyhrkla Cassie.

„Ano, ano, moje holčičky si můžou koupit, co budou chtít,“ prohlásil otec a otevřel náruč. Mluvil trochu rozmazaně a jeho gesta byla přehnaná. Připadalo mi, jako by ho napodoboval nějaký šikovný herec, který nás chce oklamat.

Objala jsem ho a pohlédla mu přímo do očí. „Je všechno opravdu, opravdu v pořádku? Mně to můžete říct,“ pošeptala jsem mu.

„Samozřejmě, že je všechno v nejlepším pořádku,“ odpověděl. „A co budeš chtít ty, drahoušku? Další sadu barev? A co třeba olejové barvy a tvůj vlastní stojan? Nebo bych ti mohl